

आजको चर्च अभ्यासहरू के तिनीहरू परम्परा वा धर्मशास्त्र हुन्?

Randolph Dunn

परिचय

सायद हामी मध्ये धेरैले "पूजा सेवा" सुस्त, बोरिंग, अव्यावहारिक, र अप्रासंगिक, अर्केस्ट्रेटेड र मेरो आवश्यकताहरू पूरा गर्दैन जस्ता कथनहरू सुनेका छौं। तिनीहरू निराश र उदासीन भएका छन् जबकि अरूहरू सन्तुष्ट छन्।

ख्रीष्टको पुनरुत्थान पछि धेरै "विद्वान मानिसहरू / बाइबल विद्वानहरू" ले सुसमाचार र पत्रहरूका उपलब्ध पाण्डुलिपिहरू अनुवाद र व्याख्या गरेका छन्। वर्षौंसम्म राजाहरू र धार्मिक नेताहरूले तिनीहरूमा पहुँच गर्न केवल केही चुनिंदाहरूलाई अनुमति दिए। वर्षौं बित्दै जाँदा धेरै पहिलेका पाण्डुलिपिहरू फरक-फरक अनुवाद, गलत अनुवाद र पक्षपाती व्याख्याहरू उत्पादन गर्ने फेला परे।

यस पुस्तिकामा प्रस्तुत गरिएका शिक्षाहरू र अभ्यासहरू लेखकहरूद्वारा व्यक्तिगत बुझाइ, व्याख्याहरू हुन् जसमा अर्थको रूपमा उनीहरूबीच असहमतिहरू समावेश छन्। कम्पाइलरले तिनीहरूको विचारलाई समर्थन गर्दैन तर तिनीहरूलाई बाइबलको तुलना, मूल्याङ्कन र धर्मशास्त्रको व्यक्तिगत बुझाइमा आधारित व्याख्याको लागि प्रस्तुत गर्दछ।

शिक्षाका व्याख्याहरू सुसमाचारको रूपमा तथ्य होइनन्। त्यसैले, विभिन्न व्याख्याहरू राख्न सकिन्छ। व्याख्या र अभ्यासहरू जाँच, बाइबल विरुद्ध मापन गर्न खुला दिमाग चाहिन्छ।

के मेरो चर्च साँच्चै नयाँ नियमको चर्च हो?"

के वास्तविक विधर्महरू कृपया खडा हुनेछन्?

मूर्तिपूजक ईसाई धर्म? हाम्रो चर्च अभ्यास को जरा अन्वेषण

क्रिश्चियन उपदेश कहाँबाट आयो?

घर/साना चर्चहरूको बारेमा चिन्ता

नोट: पृष्ठ सन्दर्भहरू (xx) ले पुस्तकहरूको पृष्ठ नम्बरलाई जनाउँछ जबकि सदस्यताहरू y ले अध्यायहरू भित्रका फुटनोटहरूलाई जनाउँछ। मेरा टिप्पणीहरू (rd) को रूपमा चिनिन्छन्।

के मेरो चर्च साँच्चै नयाँ नियमको चर्च हो?

आफ्नो पेपरमा ड्यारिल एम. एर्केल भन्छन्: "धेरै मण्डलीहरूले आफूले गर्ने सबै कुरालाई नयाँ नियममा आधारित गर्ने दाबी गर्छन्, तर दुःखको कुरा यो हो कि "इभान्जेलिकल" भनी दाबी गर्ने अधिकांश चर्चहरूले धर्मशास्त्रले स्थानीय सभाहरूको लागि ढाँचामा राखेका कुराहरूको धेरै कम अभ्यास गर्छन्।" उहाँका निम्न प्रश्नहरू विचार गर्नुहोस्:

1. नयाँ नियमले सिकाउँछ कि स्थानीय मण्डलीलाई एल्डरहरू भनेर चिनिने धर्मशास्त्रीय रूपमा योग्य व्यक्तिहरूको बहुलताद्वारा पास्टर र सिकाइन्छ (प्रेरित 20:17,28; 1 थेसलोनिकी 5:12-13; 1 तिमोथी 5:17; हिब्रू 13:17 याकूब ५:१४; १ पत्रुस ५:१-४)।

यो सत्य हो, किन हाम्रा धेरैजसो मण्डलीहरू एक जना मानिस (अर्थात्, "पास्टर") द्वारा पास्टर हुन्छन्? किन आज धेरै मण्डलीहरूले आफ्नो नेतृत्वलाई "वरिष्ठ पादरी," "सहयोगी पास्टर," र "एल्डरहरूको बोर्ड" को पदानुक्रममा विभाजन गर्छन् - विशेष गरी जब नयाँ नियमले मण्डलीका अगुवाहरू बीच त्यस्तो कुनै भेदभाव गर्दैन?

2. नयाँ नियमले मण्डलीका गोठालाहरू मण्डलीको आफ्नै पद र सभाबाट उठनुपर्छ भनेर सिकाउँछ (प्रेरित १४:२३; २ तिमोथी २:२; तीतस १:५)।

यो सत्य हो, किन हाम्रा चर्चहरूले आफ्ना वर्तमान मण्डलीहरू बाहिर सम्भावित पास्टरहरू खोज्छन्? किन हाम्रा मण्डलीहरूले पास्टरल नेतृत्वको लागि आफ्नै मानिसहरूलाई हुर्काउन र तालिम दिइरहेका छैनन्? के हाम्रो वर्तमान अभ्यास धर्मशास्त्र वा पुरुषहरूको परम्परामा आधारित "पास्टरल खोज समिति" गठन गर्ने हो?

3. नयाँ नियमले सिकाउँछ कि मण्डलीको सभा एक ठाउँ हो जहाँ ख्रीष्टियनहरूले आफ्नो आत्मिक वरदानहरू प्रयोग गर्छन् र एकअर्कालाई प्रेम र असल काम गर्न प्रोत्साहित गर्छन् (रोमी 12:6-8; 1 कोरिन्थी 12:4-14; 14:12,26; कलस्सी 3:16; हिब्रू 10:24-25; 1 पत्रुस 4:10-11)।

यो सत्य हो, किन हामी मध्ये धेरैले मण्डली सेवा भित्र केहि बोल्दैनौं वा गर्दैनौं? किन चर्चमा मुख्य रूपमा सहभागी कार्यक्रमको सट्टा दर्शक कार्यक्रममा आउँदछ? हामीले पारस्परिक सुधार र सेवाको जिम्मेवारी किन पेशेवर पादरीहरूको हातमा राखेका छौं?

4. नयाँ नियमले स्थानीय मण्डलीलाई उपस्थित सबै सदस्यहरूद्वारा सम्पादन र सेवा गर्नुपर्छ भनेर सिकाउँछ - "किनकि शरीर एउटा अङ्ग होइन, तर धेरै हो" (१ कोरिन्थी १२:१४; cf. 14:12,26-31; एफिसी ४:१६)।

यो सत्य हो, किन हाम्रो चर्च सेवाहरू शरीरको एउटा भागमा मात्र केन्द्रित हुन्छन् (अर्थात्, "पास्टर")? कहाँ, नयाँ नियममा, यो सिकाइएको छ कि एक व्यक्तिको सेवकाई वा उपदेश चर्च जमघटहरूको केन्द्रबिन्दु हो?

5. नयाँ नियमले सिकाउँछ कि प्रत्येक इसाई सेवक [डायकोनोस (आरडी)] र परमेश्वरको अगाडि पुजारी हुनुहुन्छ (१ पत्रुस २:५,९; प्रकाश १:६)।

यो सत्य हो, हामी किन "पादरी" र "लैटी" जस्ता भेदहरू गरिरहन्छौं? कुन धर्मशास्त्रको आधारमा हामी ख्रीष्टको शरीरलाई दुई वर्गमा विभाजन गर्छौं: "पादरी" र "समाज"? यसबाहेक, यदि प्रत्येक क्रिश्चियन सेवक हो भने, हामीलाई किन चर्च सेवा भित्र एकअर्काको सेवा गर्न अनुमति छैन?

6. नयाँ नियमले उदाहरणहरू रेकर्ड गर्दछ जहाँ प्रभुको भोज आनन्दमय, भाइबहिनीको सङ्गतको सन्दर्भमा भरपुर भोजन थियो (प्रेरित २:४६; १ कोरिन्थी १०:१६-२२; ११:१८-३४)।

यो सत्य हो, किन हामीले प्रभु भोजलाई एक विस्तृत र रहस्यमय अनुष्ठानमा परिणत गरेका छौं? हाम्रो वर्तमान प्रभुभोजको प्रचलन चाडभन्दा पनि अन्त्येष्टि जस्तै किन छ? हामी किन विश्वास गर्छौं कि केवल "नियुक्त" पादरीहरूलाई "संस्कारहरू व्यवस्थापन" गर्ने अधिकार छ जब नयाँ नियमले यो सिकाउँदैन?

7. येशूले सिकाउनुभयो कि उहाँका मानिसहरूले आफूलाई सम्मानजनक उपाधिहरू दिन वा लिनु हुँदैन जसले तिनीहरूलाई बाँकी मसीही भ्रातृत्वबाट अलग राख्छ (मत्ती 23:6-12; मार्कुस 10:35-45)।

यो सत्य हो, किन आज धेरै चर्चका अगुवाहरूले आफूलाई "रेभरेन्ड," "मन्त्री," "विशप," "पास्टर," "वरिष्ठ पास्टर" [वा "भाइ" (आरडी)] जस्ता उच्च पदहरू दिन्छन्? तिनीहरूले आफ्नो नामलाई त्यस्ता शीर्षकहरूसँग किन आवश्यक महसुस गर्छन् - विशेष गरी जब नयाँ नियमले यसलाई निषेध गरेको छ?

8. नयाँ नियमले ख्रीष्टियनहरूले सँगै विश्वासीहरू र बाहिरका मानिसहरू दुवैप्रति आतिथ्य अभ्यास गर्नुपर्छ भनेर सिकाउँछ (मत्ती 25:34-40; रोमी 12:13; 1 तिमोथी 6:18; तीतस 3:8, 14; हिब्रू 13:2; 1 पत्रुस 4:9)।

यो सत्य हो, किन हामी मध्ये धेरैले अरूलाई हाम्रो घरहरू विरलै खोल्छौं? किन यति धेरै ख्रीष्टियनहरूले एकअर्काको भौतिक आवश्यकताहरूलाई बेवास्ता गर्छन्? आतिथ्यता किन धेरैजसो चर्चहरूमा बिसिँएको गुण हो? अरूप्रति प्रेम र चासोको यस्तो स्पष्ट अभावको साथ, हाम्रा धेरै मण्डलीहरू चिसो र मरिरहेका छन् भनेर के यो कुनै अचम्मको कुरा हो? [तर, अतिथि सत्कार कसैको घरमा हुने कुरामा मात्र सीमित छैन। (rd)]

9. प्रारम्भिक मण्डली ठूला, धार्मिक भवनहरूको विपरित घरहरूमा मात्रै भेला हुन्थ्यो (प्रेरित २०:२०; रोमी १६:५; १ कोरिन्थी १६:१९; कलस्सी ४:१५; फिलेमोन v.2; २ यूहन्ना v.10)। [घरमा भेला हुने अभ्यासलाई आदेश दिइएको थिएन र सम्भवतः सबै उपलब्ध थियो। (rd)]

यो सत्य हो, हामी किन प्रभुको पैसाको ठूलो रकम चर्च भवनहरू र क्याथेड्रलहरूमा खर्च गर्न आवश्यक महसुस गर्छौं जुन हप्तामा एक वा दुई पटक मात्र प्रयोग गर्न सकिन्छ? के यो परमेश्वरले उपलब्ध गराउनुभएको आर्थिक स्रोतको राम्रो भण्डारी हो? मिशन,

गरिब र जनमुखी मन्त्रालयहरू भन्दा परियोजनाहरू निर्माण, कर्मचारीको तलब र मर्मतसम्भारको लागि किन धेरै चर्चहरूसँग ठूलो बजेट छ? यसले हाम्रा प्राथमिकताहरूबारे के प्रकट गर्छ?

एर्केल निष्कर्षमा पुग्छन्: "सत्य के हो भने, हामीले हाम्रा चर्चहरूमा परम्परा र अभ्यासहरू विरासतमा पाएका छौं जसको नयाँ नियममा कुनै आधार छैन। दुःखको कुरा, हामीमध्ये धेरैले यी परम्पराहरूमाथि प्रश्न गर्ने वा अनुसन्धान गर्ने चिन्ता गरेका छैनौं। तर यदि हामीले वास्तविक चर्च हेर्ने हो भने। नवीकरण, हामीले "चर्च" भनिने यो सम्पूर्ण कुरालाई पुनर्विचार गर्नुपर्दछ र नयाँ नियमको ढाँचा र सिद्धान्तहरूको प्रकाशमा हामीले भनेको र गर्ने सबै कुरा अनुरूप गर्न खोज्नुपर्छ। प्रारम्भिक चर्चहरूको सबै ढाँचा र अभ्यासहरू पछ्याउनुपर्दछ। (rd)]

"के तपाईं चुनौतीको लागि तयार हुनुहुन्छ र "सबै कुरालाई जाँच र सत्यलाई दृढतापूर्वक समाप्त" इच्छुक हुनुहुन्छ (१ थेसलोनिकी ५:२१; सीएफ। प्रेरित १७:११)? ... .. योभन्दा राम्रो बाटो छ!" (www.5solos.org/media.php?id=82)

के वास्तविक विधर्मीहरू कृपया खडा हुनेछन्?

डेभिड बर्कोट के वास्तविक विधर्मीहरू प्लिज उठ्नुहोस्? तेस्रो संस्करण, 1989, स्क्रोल पब्लिशिङ, एम्बर्सन, PA ले नयाँ नियमका केही शिक्षाहरू जाँच गर्दछ जुन प्रथम शताब्दीका ईसाईहरूले विश्वास गरे र अभ्यास गरे। उनी भन्छन् "प्रारम्भिक ईसाई धर्म एउटा क्रान्ति थियो जुन सुकखा काठबाट आगो जस्तै पुरातन संसारमा फैलिएको थियो। यो एक प्रतिसंस्कृति आन्दोलन थियो जसले रोमन समाजका प्रमुख संस्थाहरूलाई चुनौती दियो। जसरी टर्टुलियनले लेखे: "हाम्रो प्रतिस्पर्धा हाम्रा पुर्खाहरूको संस्थाहरू विरुद्ध छ, परम्पराको अख्तियारको विरुद्धमा, मानव निर्मित कानूनको विरुद्धमा, सांसारिक ज्ञानीहरूको तर्कको विरुद्धमा, पुरातनताको विरुद्ध र चलनहरू विरुद्ध।" 1 (पृष्ठ 25)

प्रारम्भिक विश्वासी अनुयायीहरूको केही विशिष्ट चिन्हहरू थिए:

- संसारबाट अलग
- निस्वार्थ माया
- आज्ञाकारी भरोसा (पृष्ठ १५)

"त्यसैले, यो कस्तो अनौठो कुरा हो कि आधुनिक इभान्जेलिकल चर्चले दावी गरेको छ कि पहिलो केहि शताब्दीका ईसाईहरूले केवल दिनको संस्कृतिलाई सिकाउने र अभ्यास गरिरहेका थिए। यो विशेष गरी विडम्बनापूर्ण छ किनकि रोमीहरूले क्रिस्चियनहरूलाई कडा रूपमा आलोचना गरे - यसको विपरीत। आजको संस्कृति मानदण्डहरू पछ्याउँदैन।" (पृष्ठ २५)

आज धेरै ईसाईहरू रूढिवादी गैर-क्रिस्चियनहरू भन्दा फरक देखिँदैनन् बाहेक तिनीहरू नियमित रूपमा चर्चमा उपस्थित हुन्छन्। उदाहरणका लागि, तिनीहरू:

- एउटै मनोरञ्जन हेर्नुहोस्।
- संसारका एउटै समस्यामा चिन्तित छन्।
- संसारको भौतिकवादी खोजहरूमा संलग्न छन्। (पृष्ठ १६)

बीसौं शताब्दीका क्रिस्चियनहरूले सामना गरिरहेका धेरैजसो सांस्कृतिक मुद्दाहरू प्रारम्भिक मण्डलीले सामना गरेका उस्तै मुद्दाहरू हुन्।

- सम्बन्धविच्छेद
- गर्भपतन
- उच्च फैशन - कम नम्रता
- आर-रेटेड मनोरञ्जन
- विकास सिद्धान्तहरू
- व्यक्तिको असमानता
- धर्ममा महिलाको भूमिका (पृष्ठ २६-३८)

"पहिलो शताब्दीका ईसाईहरूसँग सिद्धान्त र मूल्यहरूको पूर्ण रूपमा फरक सेट थियो किनभने उनीहरूले मनोरञ्जन, सम्मान र धनलाई अस्वीकार गरे किनभने उनीहरूले आफूलाई यस संसारमा प्रवासी ठान्थे।" (pg. 17) "उनीहरूको जीवनशैली साक्षी दिने मुख्य माध्यम थियो।" (पृष्ठ ३९)

प्रारम्भिक ईसाईहरूको गवाही (साक्षी) र जीवन शैली निम्नद्वारा सम्भव भएको पूर्ण आत्मसमर्पण थियो:

1. मण्डलीको सहयोगी भूमिका

मण्डली [परमेश्वरद्वारा खीष्टमा राखिएका (आरडी)] त्यो हो जससँग तपाईं निरन्तर जोडिनुभयो, जसले समान मूल्यमान्यता र मनोवृत्ति राख्नुभयो र जसले तपाईंलाई वफादार रहन सधैं प्रोत्साहन र सुधार गर्नुभयो। तिनीहरू एक अनुशासित निकाय थिए तर तिनीहरूले कानून बनाउने वा धार्मिकतालाई नियमन गर्ने प्रयास गरेनन्। बरु तिनीहरू राम्रो शिक्षा, उदाहरण र पवित्र आत्माको परिवर्तन गर्ने शक्तिमा भर परे। (pg. 42) धर्म परिवर्तन गर्नेहरूले केही कठोर आवश्यकताहरू पूरा नगरी आफ्नो हृदय परिवर्तन गरेर भित्रबाट परिवर्तन गर्नुपर्छ। (पृष्ठ ४३)

तिनीहरूका नेताहरूलाई निरीक्षकहरू, प्रहरीहरू, संरक्षकहरू, एल्डरहरू र पास्टरहरू (गोठालाहरू) भनिन्छ तिनीहरूको स्थानीय सभा भित्रका थिए। तिनीहरूको बल र कमजोरी सबैलाई थाहा थियो। यी मानिसहरूले निर्देशन र नेतृत्वको कार्य ग्रहण गर्नु अघि नै शब्द र उदाहरणद्वारा सिकाउनुभयो। (pg. 45) तिनीहरूको एकमात्र चिन्ता तिनीहरूको मण्डली भित्र प्रत्येक व्यक्तिको आध्यात्मिक कल्याण थियो। वास्तवमा, तिनीहरूले यो सबैभन्दा महत्त्वपूर्ण कार्य प्रदर्शन गर्न आफ्नो पूरा समय खर्च गरेको हुन सक्छ। यदि त्यसो हो भने, उनीहरूलाई सम्भवतः विधवा र अनाथहरूको रूपमा समर्थन गरिएको थियो। 9 (पृष्ठ 47)

2. कुसको सन्देश - तिनीहरूको सुसमाचार प्रचारको सबैभन्दा शक्तिशाली माध्यम तिनीहरूको दुःख र मृत्युको सहनशीलता थियो किनभने तिनीहरूले खीष्टलाई अस्वीकार गर्न अस्वीकार गरे। (pg.49) क्लेमेन्टले औसत क्रिस्चियनलाई लेखे कि, "क्रसलाई अविश्वासी पतिसँग स्थायी विवाह, अविश्वासी आमाबाबुको आज्ञापालन, वा मूर्तिपूजक मालिकको दासको रूपमा कष्ट भोगेर प्रतिनिधित्व गरिएको हुन सक्छ। ती सबै परिस्थितिहरूले धेरै भावना र भावनाहरू समावेश गर्न सक्छ। शारीरिक पीडा; तिनीहरू खीष्टको लागि यातना र मृत्युको सामना गर्न आफूलाई प्रतिबद्ध गर्ने जो कोहीको लागि कुसको बरु हल्का स्वरूप थिए (रोमी 8:17; प्रका. 12:11)।" (पृष्ठ ५०)

3. आज्ञाकारिता मानिस र परमेश्वरको बीचको संयुक्त उद्यम थियो भन्ने विश्वास - सुरुमा, एक नयाँ ईसाई उहाँको शक्तिमा भर परेर परमेश्वरसँग नजिक हुन्छ। तर समय बित्दै जाँदा, तिनीहरू प्रायः त्यो निर्भरताबाट टाढा जान थाल्छन्। (pg. 52) मार्टिन लुथरले सिकाए कि एक व्यक्ति आफैले कुनै पनि राम्रो गर्न पूर्णतया असक्षम छ र परमेश्वरको आज्ञा पालन गर्ने इच्छा र शक्ति दुवै उहाँबाट आएको हो। 15 प्रारम्भिक ईसाईहरूले ठीक उल्टो विश्वास गरे। ओरिजनले लेखेका छन् "उहाँ [परमेश्वरले] आफूलाई ती मानिसहरूलाई चिनाउनु हुन्छ जसले आफ्नो शक्तिले अनुमति दिने सबै गरेपछि, उहाँबाट मद्दत चाहिन्छ भनेर स्वीकार गर्नुहुन्छ। (Phil. 4:13) (rd)] यो एक पटकको अनुरोध होइन तर निरन्तर प्रक्रिया हो। हाम्रो शारीरिक मार्गलाई मार्नुले चोट पुर्याउनेछ, र यदि हामी आन्तरिक रूपमा दुःख भोग्न तयार छैनौं, हाम्रा पापहरूसँग कुशती गर्दै, तब परमेश्वर हुनुहुन्छ। शक्ति आपूर्ति गर्न जाँदैछ (रोमी 8:13; 1 कोरिन्थी 9:27)। 20 (पृष्ठ 54) यदि तिनीहरूले त्यसो गर्न चाहन्छ भने, खीष्टलाई इन्कार गरेर कसैले सजिलै पीडा र पीडाबाट बच्न सक्छ। तर परमेश्वरमा भरोसा राखेर यो सहनेछ। 21 (पृष्ठ ५५)

प्रारम्भिक ईसाई लेखहरूले मेरो धर्मशास्त्रीय विश्वासहरूको विरोधाभास गर्नु त्यसैले डेभिड बर्कोट भन्छन्। उसले पाँचवटा पहिचान गर्छ र प्रमाण प्रदान गर्दछ:

1. तिनीहरूले मुक्तिको बारेमा के विश्वास गरे

a के हामीले विश्वासद्वारा मात्र मुक्ति पाएका छौं?

हामीलाई भनिएको छ कि "कन्स्टेन्टाइनले चर्चलाई भ्रष्ट गरेपछि, यसले बिस्तारै हाम्रो मुक्तिमा कामहरूले भूमिका खेल्छ भनेर सिकाउन थाल्यो। चित्रित परिदृश्यको एकदम सामान्य रूपमा फ्रान्सिस शेफरको निम्न खण्ड हो हामी कसरी बाँचौं त्यसबेला? पतनको वर्णन गरेपछि। रोमन साम्राज्य र पश्चिममा शिक्षाको पतन, शेफरले लेखे, 'भिक्षुहरूलाई धन्यवाद, बाइबल संरक्षित गरिएको थियो - ग्रीक र ल्याटिन क्लासिक्सका खण्डहरू सहित... यद्यपि, नयाँ नियममा उल्लेख गरिएको पुरानो ईसाई धर्म बिस्तारै विकृत भयो। मानवतावादी तत्व थपियो: बद्दो रूपमा, मण्डलीको अख्तियारले बाइबलको शिक्षालाई प्राथमिकता दियो। र त्यहाँ खीष्टको मात्र कामको सट्टा मानिसको योग्यतामा खीष्टको योग्यतामा आधारित मुक्तिमा निरन्तर बद्दो जोर थियो।

"Schaeffer जस्तै, धेरै सुसमाचार लेखकहरूले छाप दिन्छन् कि हाम्रो आफ्नै योग्यता र कामहरूले हाम्रो मुक्तिलाई असर गर्छ भन्ने विश्वासले कन्स्टेन्टाइनको समय र रोमको पतन पछि बिस्तारै चर्चमा प्रवेश गरेको थियो। तर वास्तवमा त्यस्तो होइन।

"प्रारम्भिक ईसाईहरूले विश्वव्यापी रूपमा विश्वास गर्थे कि काम वा [र (आरडी)] आज्ञाकारिताले हाम्रो मुक्तिमा महत्त्वपूर्ण भूमिका खेल्छ?" (pg 57) Polycarp ले लेखे "जसले उहाँलाई मृत्युबाट ब्यूँताउनुभयो उहाँले हामीलाई पनि जीवित पार्नुहुनेछ - यदि हामीले उहाँको इच्छा गर्छौं र उहाँका आज्ञाहरूमा हिँड्छौं।" (पृष्ठ ५८) अलेक्ज्याण्डरको क्लेमेन्टले लेखे, "जसले [सत्य] प्राप्त गर्छ र असल काममा आफूलाई फरक पार्छ उसले अनन्त जीवनको इनाम पाउनेछ।" Origen, Hippolytus, Cyprian र Lactantius सबैले संक्षेपमा लेखे। (पृष्ठ ५९)

b के यसको मतलब ख्रीष्टियनहरूले कामद्वारा आफ्नो मुक्ति कमाउँछन्?

होइन, प्रारम्भिक ख्रीष्टियनहरूले हामीले असल कामहरू जम्मा गरेर मुक्ति कमाउँछौं भनी सिकाउँदैनन्। (pg. 60) उदाहरणका लागि: रोमको क्लेमेन्ट - "[हामी] न त आफैले धर्म ठहर्छौं, न त हाम्रो बुद्धिले, ईश्वरभक्तिलाई बुझ्ने वा हृदयको पवित्रतामा गरिएका कामहरूद्वारा; तर त्यो विश्वासद्वारा जसद्वारा सर्वशक्तिमान परमेश्वरले सबै मानिसहरूलाई धर्म ठहराउनुभएको छ। शुरुवात।" त्यस्तै पोलीकार्प, बर्नाबास, जस्टिन मार्टर र अलेक्ज्याण्डर राज्यको क्लेमेन्ट पनि यस्तै कुरा गर्छन्। (पृष्ठ ६१)

ग के विश्वास र कामहरू एकअर्कासँग मात्र हुन्?

होइन, तर "अगस्टिन, लुथर र अन्य पश्चिमी धर्मशास्त्रीहरूले हामीलाई अनुग्रहमा आधारित मुक्ति र काम वा आज्ञाकारितामा आधारित मुक्तिको बीचमा एक असंगत द्वन्द्व छ भनेर विश्वस्त गरेका छन्। उनीहरूले 'झूटो दुविधा' भनेर चिनिने तर्कको गलत रूप प्रयोग गरेका छन्। मुक्तिको सन्दर्भमा दुईवटा मात्र सम्भावनाहरू छन्: यो या त (१) परमेश्वरको उपहार हो वा (२) यो हामीले हाम्रा कामहरूबाट कमाउने कुरा हो। प्रारम्भिक क्रिस्चियनहरूले जवाफ दिएका थिए कि उपहार कुनै कम उपहार होइन किनभने यो आज्ञाकारितामा सशर्त छ।" (पृष्ठ ६२)

प्रारम्भिक क्रिस्चियनहरूले विश्वास गर्थे कि मुक्ति परमेश्वरको उपहार हो तर परमेश्वरले आफ्नो वरदान जसलाई रोञ्जुहुन्छ त्यसलाई दिनुहुन्छ। उहाँलाई प्रेम गर्ने, भरोसा गर्ने र आज्ञापालन गर्नेहरूलाई उहाँले यो दिन रोञ्जुहुन्छ। (पृष्ठ ६२)

केवल किनकी एक व्यक्ति उसको उपहारमा छनौत छ, यसले उपहारलाई ज्यालामा परिवर्तन गर्दैन। (पृष्ठ ६२)

d हो, तर बाइबलले भन्छ...

- मलाई 'प्रभु, प्रभु' भन्ने सबैले स्वर्गको राज्यमा प्रवेश गर्नेछैन, तर स्वर्गमा हुनुहुने मेरा पिताको इच्छा पूरा गर्नेहरू प्रवेश गर्नेछन्।" (मत्ती 7:21)।
- जसले अन्तसम्म सहन्छ उसले उद्धार पाउनेछ। (मत्ती २४:१३)
- चिहानमा भएका सबैले उहाँको आवाज सुन्नेछन् र बाहिर आउनेछन् - जसले असल काम गरेका छन्, जीवनको पुनरुत्थानको लागि, र जसले खराब गरेका छन्, दण्डको पुनरुत्थानको लागि। (यूहन्ना ५:२८, २९)
- हेर, म चाँडै आउँदैछु, र मेरो इनाम मसँग छ, प्रत्येकलाई उसको काम अनुसार दिन। (प्रकाश २२:१२)
- आफैलाई र सिद्धान्तमा ध्यान दिनुहोस्। तिनीहरूमा जारी राख्नुहोस्, किनकि यसो गर्दा तपाईंले आफैलाई र तपाईंको सुत्रहरूलाई बचाउनुहुनेछ। (१ तिमोथी ४:१६)

त्यसैले, वास्तविक मुद्दा धर्मशास्त्रलाई विश्वास गर्ने कुरा होइन, तर धर्मशास्त्रको व्याख्या गर्ने कुरा हो। बाइबलले भन्छ "विश्वासद्वारा अनुग्रहद्वारा तिमीहरूले मुक्ति पाएका छौ, र त्यो तिमीहरू आफैबाट होइन; यो परमेश्वरको वरदान हो, कामको होइन, कर्मिता कसैले घमण्ड गर्नुपर्छ।" (एफि. २:८, ९) र तैपनि बाइबलले यो पनि भन्छ, "तपाईंले देख्नुहुन्छ कि मानिस कामद्वारा धर्म ठहरिन्छ, विश्वासले मात्र होइन" (याकूब २:२४) हाम्रो [सामान्यतया मसीही धर्म तर विशेष गरी बर्कोटको चर्च] मुक्तिको सिद्धान्तले त्यो पहिलो भनाइलाई स्वीकार गर्छ तर अनिवार्य रूपमा दोस्रोलाई रद्द गर्दछ। मुक्तिको प्रारम्भिक ईसाई सिद्धान्तले दुवैलाई समान वजन दिन्छ। साथै, प्रारम्भिक ईसाईहरूले विश्वास गरेनन् कि मानिस पूर्णतया भ्रष्ट छ र कुनै राम्रो गर्न असक्षम छ। (पृष्ठ ६४)

e के एक उद्धार गरिएको व्यक्ति हराउन सक्छ?

हाम्रो निरन्तर विश्वास र आज्ञाकारिता मुक्तिको लागि आवश्यक छ भनी प्रारम्भिक ख्रीष्टियनहरूले विश्वास गरेपछि, यसले स्वाभाविक रूपमा पछ्याउँछ कि उनीहरूले विश्वास गरे कि "बचाइएको" व्यक्ति अझै पनि हराउन सक्छ। (पृष्ठ ६५)

टर्तुलियन (c. 160 - c. 225) ले लेखे, "केही मानिसहरूले आफूले चाहेको अयोग्य वरदानलाई पनि प्रदान गर्नको लागि परमेश्वरको दायित्वमा रहेको जस्तो व्यवहार गर्छन्। तिनीहरूले उहाँको उदारतालाई दासत्वमा परिणत गर्छन्।... किनभने पछि धेरैले अनुग्रहबाट झर्दैनन्। के यो वरदान धेरैबाट खोसिएको छैन।" 23 साइप्रियनले आफ्ना सँगै विश्वासीहरूलाई भने; "यो लेखिएको छ, 'जसले अन्तसम्म सहन्छ, उसले उद्धार पाउनेछ।' [मत्ती 10:22] (पृष्ठ 65)

हिब्रू १०:२६ लाई उद्धृत गरिएको एउटा शास्त्र हो: "यदि हामीले सत्यको ज्ञान पाएपछि जानाजानी पाप गरिरहौं भने, पापको लागि कुनै बलिदान बाँकी रहँदैन।"

f ग्रेस एकलोद्वारा मुक्तिको प्रचार गर्ने समूह

त्यहाँ एउटा समूह थियो, Gnostics, जसले सिकायो कि मानिस पूर्ण रूपमा भ्रष्ट छ र त्यो कामले हाम्रो मुक्तिमा कुनै भूमिका खेल्दैन। तिनीहरूले दावी गरे कि परमेश्वरले उनीहरूलाई विशेष ज्ञान प्रकट गर्नुभएको थियो जुन ईसाईहरूको मुख्य निकायसँग थिएन। तिनीहरूले विश्वास गर्थे कि परमेश्वर, सृष्टिकर्ता, एक निम्न ईश्वर हुनुहुन्छ, येशूका पिता परमेश्वर भन्दा फरक परमेश्वर हुनुहुन्छ। तसर्थ, मानिसलाई निम्न स्तरको ईश्वरद्वारा सृष्टि गरिएको हो जसले चीजहरूलाई बेवास्ता गर्थे र परिणामको रूपमा मानिस स्वाभाविक रूपमा भ्रष्ट हुन्छ। मानिस जन्मजात नै भ्रष्ट भएकोले, परमेश्वरको पुत्र वास्तवमा मानिस बन्न सक्नुभएन। उहाँले मानिसको रूप मात्र धारण गर्नुभयो। [अर्थ यदि उहाँ मासु र रगत हुनुहुन्थ्यो भने उहाँ पापरहित हुनुहुने थिएन। (rd)] (पृष्ठ ६६)

प्रेरित यूहन्नाले भने: "येशू ख्रीष्टलाई शरीरमा आउँदै हुनुहुन्छ भनी स्वीकार नगर्नेहरू संसारमा धेरै छलीहरू निस्केका छन्। यो एक धोखा दिने र ख्रीष्ट विरोधी हो।" (२ यूहन्ना ७) ख्रीष्ट शरीरमा आउनुभएको हो भनी इन्कार गर्ने नोस्टिकहरू थिए। (पृष्ठ ६७)

2. तिनीहरू पूर्वनिर्धारितता र स्वतन्त्र इच्छाको बारेमा के विश्वास गर्थे

a स्वतन्त्र इच्छामा विश्वास गर्नेहरू

प्रारम्भिक ईसाईहरू स्वतन्त्र इच्छामा बलियो विश्वासी थिए। उदाहरणका लागि, जस्टिन मार्टरले रोमीहरूलाई यो तर्क दिए: "हामीले अगमवक्ताहरूबाट सिकेका छौं, र प्रत्येक व्यक्तिको कार्यको योग्यता अनुसार दण्ड, दण्ड र इनामहरू प्रदान गरिन्छ भन्ने कुरालाई हामी सत्य मान्दछौं। अन्यथा, यदि सबै चीजहरू हुन्छन्। भाग्यले भने हाम्रो शक्तिमा केही हुँदैन। किनकि एक जना असल होस् वा अर्को नराम्रो होस् भनी पूर्वनिर्धारित भएमा पहिलोले प्रशंसा वा अर्को दोषारोपणको योग्य हुँदैन। मानिसमा खराबीबाट बच्ने शक्ति नभएसम्म र स्वतन्त्र छनोटद्वारा राम्रो छनोट गर्दा, तिनीहरू तिनीहरूका कार्यहरूको लागि जवाफदेही छैनन्। 2 (पृष्ठ 70) यी भावनाहरू क्लेमेन्ट 3, आर्चलस 4, र मेथोडिस 5 द्वारा प्रतिध्वनित छन्। (पृष्ठ 71)

प्रारम्भिक ईसाईहरूले आफ्नो विश्वासमा आधारित थिए:

- किनकि परमेश्वरले संसारलाई यति प्रेम गर्नुभयो कि उहाँले आफ्नो एकमात्र पुत्र [अद्वितीय, एकमात्र (आरडी)] दिनुभयो, ताकि उहाँमाथि विश्वास गर्ने कोही पनि नाश नहोस् तर अनन्त जीवन पाओस्। (यूहन्ना ३:१६)
- प्रभु आफ्नो प्रतिज्ञा पूरा गर्न ढिलो हुनुहुन्न, जसरी कोही-कोही ढिलो बुझ्छन्। उहाँ तपाईंसँग धैर्य हुनुहुन्छ, कसैको नाश नहोस्, तर सबैले पश्चात्तापमा आओस् भन्ने चाहनुहुन्न। (२ पत्रुस ३:९)
- आत्मा र दुलही भन्नुहुन्छ, "आउनुहोस्!" र जसले सुन्छ उसले भनून्, "आउनुहोस्!" जो तिर्खाएको छ, उसले आओस्। र जसले चाहन्छ, उसले जीवनको पानीको सितैमा उपहार लिओस्। (प्रकाश २२:१७)
- आज म तिम्रो विरुद्धमा स्वर्ग र पृथ्वीलाई साक्षीको रूपमा बोलाउँछु जुन मैले तिम्रो अगाडि जीवन र मृत्यु, आशीर्वाद र श्राप राखेको छु। अब जीवन रोझुहोस्, ताकि तपाईं र तपाईंका छोराछोरीहरू बाँच्न सकून्। (व्यवस्था ३०:१९)

b तर के बाइबलले यसो भन्दैन...?

- जीवन रोझुहोस् जुन तपाईं बाँच्न सक्नुहुन्छ।
- मुक्ति मानिसको इच्छा वा प्रयासमा भर पर्दैन।
- परमेश्वर कसैको नाश नहोस् तर पश्चात्तापमा आउन चाहनुहुन्छ।
- भगवानले जसलाई चाहानुहुन्छ कृपा गर्नुहुन्छ। (पृष्ठ ७३)

प्रारम्भिक मण्डलीले विश्वास गर्दथ्यो कि परमेश्वरले न्यायोचित न्याय गर्नुहुनेछ तर धर्मी रूपमा बाँच्नु हाम्रो जिम्मेवारी हो। त्यसैले, विचार गर्नुहोस्:

- उहाँले तिमीलाई देखाउनुभएको छ, हे मानिस, के राम्रो छ। अनि प्रभुले तपाईंबाट के चाहनुहुन्छ? न्यायपूर्ण व्यवहार गर्न र दयालाई प्रेम गर्न र आफ्नो परमेश्वरसँग नम्रतापूर्वक हिँड्न। (मीका ६:८)
- हेर, मैले आज जीवन र समृद्धि, मृत्यु र विनाशलाई तिम्रो सामु राखेको छु। किनकि आज म तिमीहरूलाई परमप्रभु तिमीहरूका परमेश्वरलाई प्रेम गर्न, उहाँको मार्गमा हिँड्न र उहाँका आज्ञाहरू, नियमहरू र नियमहरू पालन गर्न आज्ञा दिन्छु। (व्यवस्था ३०:१५-१६)
- के तपाईं उहाँको दया, सहिष्णुता र धैर्यताको धनको लागि घृणा देखाउनुहुन्छ, परमेश्वरको दयाले तपाईंलाई पश्चात्ताप [जीवनशैली परिवर्तन] तिर डोर्न्याउँछ भन्ने महसूस गर्दैन? तर तिम्रो जिद्दी र पश्चात्ताप नगरेको हृदयको कारणले गर्दा, परमेश्वरको क्रोधको दिनको लागि, जब उहाँको धार्मिक न्याय प्रकट हुनेछ, तपाईंले आफ्नो विरुद्धमा क्रोध जम्मा गरिरहनुभएको छ। परमेश्वरले "हरेक व्यक्तिलाई उसले गरेको काम अनुसार दिनुहुनेछ।" जसले असल काममा अडिग भएर महिमा, सम्मान र अमरता खोज्छ, उहाँले अनन्त जीवन दिनुहुनेछ। तर स्वार्थ खोज्ने र सत्यलाई इन्कार गर्ने र खराबीको पछि लाग्नेहरूका लागि क्रोध र क्रोध हुनेछ। (रोमी २:४-८)
- कुनै कुराको पूर्वानुमान गर्नु र त्यसको कारण हुनुमा ठूलो अन्तर हुन्छ। (पृष्ठ ७६)

3. प्रारम्भिक मसीहीहरूलाई बप्तिस्माको अर्थ के थियो

पानी र आत्माबाट जन्मनु पर्छ भनेर निकोदेमसलाई येशूको भनाइलाई प्रारम्भिक ईसाईहरूले पानीको बप्तिस्मालाई सन्दर्भ गर्न विश्वव्यापी रूपमा बुझेका थिए। baptizo - डुब्ल। (rd)]। (pg. 77) Irenaeus ले लेखे "मानिसहरूको यो वर्ग [Gnostics जसले मानिसहरूलाई पानीको बप्तिस्माद्वारा पुनर्जन्म वा पुनर्जन्म गर्न सक्दैनन्] लाई शैतानले बप्तिस्मालाई अस्वीकार गर्न उक्साएको छ जुन परमेश्वरको लागि पुनर्जन्म हो।। (pg. 77)

प्रारम्भिक ईसाईहरूले पानीको बप्तिस्मासँग तीनवटा महत्त्वपूर्ण कुराहरू जोडेका थिए र यो धुलाई बप्तिस्मा लिने व्यक्तिको कुनै पनि योग्यताबाट पूर्ण रूपमा स्वतन्त्र भएकोले बप्तिस्मालाई प्रायः "अनुग्रह" भनिन्छ। (पृष्ठ ७८)

a. पापको क्षमा - निम्न आधारमा:

- र अब तपाईं के को लागि पर्खदै हुनुहुन्छ? उठनुहोस्, बप्तिस्मा लिनुहोस् र उहाँको नाम पुकार्दै आफ्ना पापहरू धुनुहोस्। (प्रेरित २२:१६)
- उहाँले हामीलाई बचाउनुभयो, हामीले गरेका धार्मिक कामहरूको कारणले होइन, तर उहाँको कृपाको कारणले। उहाँले हामीलाई पवित्र आत्माद्वारा पुनर्जन्म र नवीकरणको धुलाईद्वारा बचाउनुभयो। (तीतस ३:५)
- नूह र बाढीलाई क्रिस्चियन बप्तिस्माको सम्बन्धमा पिटरेले भने - पानीले बप्तिस्माको प्रतीक हो जसले अब तपाईंलाई पनि बचाउँछ - शरीरबाट फोहोर हटाउने होइन तर परमेश्वरप्रति असल विवेकको प्रतिज्ञा। यसले तपाईंलाई येशू ख्रीष्टको पुनरुत्थानद्वारा बचाउँछ। (१ पत्रुस ३:२१-२२)
- "पश्चात्ताप गर्नुहोस् र बप्तिस्मा लिनुहोस्, तपाईंहरू सबैले आफ्नो पापहरूको क्षमाको लागि येशू ख्रीष्टको नाममा। र तपाईंले पवित्र आत्माको वरदान प्राप्त गर्नुहुनेछ। (प्रेरित २:३८)
- नयाँ जन्म - निकोदेमसलाई येशूको शब्दहरूमा आधारित, प्रारम्भिक ईसाईहरूले पनि विश्वास गरे कि पानीको बप्तिस्मा एउटा च्यानल हो जसको माध्यमबाट एक व्यक्ति पुनर्जन्म हुन्छ। बप्तिस्मा सम्बन्धी छलफलमा इरेनियसले यो कुरा उल्लेख गरे, "हामी पापमा कुष्ठरोगी भएकाले, पवित्र पानी र प्रभुको आह्वानद्वारा हामी हाम्रा पुराना पापहरूबाट शुद्ध बनाइएका छौं। यसरी हामी नवजात शिशुहरूको रूपमा आत्मिक रूपमा पुनर्जन्म हुन्छौं। प्रभुले घोषणा गर्नुभएको छ: 'पानी र आत्माद्वारा पुनर्जन्म नगरेसम्म, ऊ स्वर्गको राज्यमा प्रवेश गर्नेछैन।'" ३ (यूहन्ना ३:५) (पृष्ठ ७९)
- आध्यात्मिक प्रकाश - तिनीहरूले विश्वास गरे कि भर्खरै बप्तिस्मा प्राप्त व्यक्तिले, पवित्र आत्मा प्राप्त गरेपछि आध्यात्मिक मामिलाहरूको स्पष्ट दर्शन थियो।
- बप्तिस्मा एउटा रिक्तो अनुष्ठान थिएन - बप्तिस्मा दिक्षाको अलौकिक संस्कार थियो जसद्वारा नयाँ विश्वासी शरीरको पुरानो मानिसबाट आत्माको नयाँ पुनर्जन्म भएको मानिस बन्न जान्छ। तिनीहरूले बप्तिस्मालाई विश्वास र पश्चात्तापबाट अलग गरेनन्। तिनीहरूले विशेष रूपमा सिकाए कि परमेश्वरले पापहरूको क्षमा दिनु आवश्यक छैन किनभने एक व्यक्ति बप्तिस्माको गतिमा गएको थियो। (पृष्ठ ८०)
- के बप्तिस्मा नगरेका व्यक्तिहरूलाई स्वतः दोषी ठहराइयो? - प्रारम्भिक क्रिस्चियनहरूले विश्वास गर्थे कि परमेश्वरले ख्रीष्टको बारेमा कहिल्यै सुन्न मौका नपाएका मूर्तिपूजकहरूप्रति मायालु र न्यायपूर्ण काम गर्नुहुन्छ।
- द इभान्जेलिकल राइट अफ प्यासेज - सामान्यतया हामी इभान्जेलिकलहरूले बप्तिस्माको पुनर्जन्मको ऐतिहासिक समारोहलाई अस्वीकार गरेका छौं र हाम्रो आफ्नै विशेष समारोह - वेदी कलको विकास गरेका छौं। जब पत्रुसलाई सोधियो "हामी के गरौं?" उनले अगाडि आएर येशूलाई आफ्नो हृदयमा निम्तो दिनुहोस् भनेर भनेनन्। होइन, उहाँले तिनीहरूलाई भन्नुभयो "पश्चात्ताप गर्नुहोस्, र पापको क्षमाको लागि तपाईंहरू प्रत्येकले येशूको नाम [अधिकार (rd)] मा बप्तिस्मा

लिनुहोस्। अठारौं र उन्नाइसौं शताब्दीको पुनरुत्थान आन्दोलनहरू। " (पृष्ठ ८२) [TBibleWay पाठलाई खीष्टमा बप्तिस्मा दिनुहोस्]

4. समृद्धि: आशीर्वाद वा पासो

प्रिय, म प्रार्थना गर्दछु कि तपाईं सबै कुरामा समृद्धि र स्वास्थ्यमा रहनुहोस्, जसरी तपाईंको आत्माले समृद्धि पाओस्। (३ यूहन्ना २) के यूहन्नाले उनीहरूलाई परमेश्वरबाट धन र स्वास्थ्य, स्वास्थ्य र धनको सुसमाचारको प्रतिज्ञा गरिरहेका थिए? तल बाइबलबाट केही अन्य अंशहरू छन्। (पृष्ठ ८४)

- किनकि पैसाको प्रेम सबै प्रकारका खराबीको जरा हो। पैसाको लालसामा परेका कतिपय मानिसहरूले आस्थाबाट टाढिएका छन् र धेरै दुःखले आफूलाई छेडेका छन्। (१ तिमोथी ६:१०)
- आफ्नो जीवनलाई पैसाको मोहबाट मुक्त राख्नुहोस् र तपाईंसँग जे छ त्यसमा सन्तुष्ट हुनुहोस्। (हिब्रू १३:५)
- आफ्नो निम्ति पृथ्वीमा धन-सम्पत्ति थन्ना नगर, जहाँ कीरा र खियाले नाश गर्छ, र जहाँ चोरहरू पसेर चोर्छन्। तर आफ्नो निम्ति स्वर्गमा धन-सम्पत्ति थमाओ, जहाँ कीरा र खियाले नाश गर्दैन, र जहाँ चोरहरू पसेर चोर्दैनन्। किनकि जहाँ तिम्रो खजाना छ, त्यहाँ तिम्रो मन पनि हुनेछ। (मत्ती ६:१९-२१)
- कसैले दुई मालिकको सेवा गर्न सक्दैन। या त उसले एकलाई घृणा गर्नेछ र अर्कोलाई प्रेम गर्नेछ, वा ऊ एकप्रति समर्पित हुनेछ र अर्कोलाई घृणा गर्नेछ। तिमिले भगवान र धन दुवैको सेवा गर्न सक्दैनौ। (मत्ती ६:२४)
- तर यदि हामीसँग खाना र कपडा छ भने, हामी त्यसमा सन्तुष्ट हुनेछौं। धनी हुन चाहने मानिसहरू प्रलोभन र पासोमा फस्छन् र मानिसहरूलाई विनाश र विनाशमा डुबाउने धेरै मूर्ख र हानिकारक इच्छाहरूमा फस्छन्। (१ तिमोथी ६:८-९)
  - a. समृद्धिको खतरा - हर्मस (150 एडी भन्दा पहिले) ले लेखे: "यी ती हुन् जो साँच्चै विश्वास गर्छन्, तर तिनीहरूसँग यस संसारको धन पनि छ। जब संकट आउँछ, तिनीहरूले आफ्नो धन र व्यापारको कारणले प्रभुलाई इन्कार गर्छन्। नतिजा, यस संसारमा धनी भएकाहरू प्रभुको लागि उपयोगी हुन सक्दैनन् जबसम्म तिनीहरूको धन पहिले काटिएको छैन।" (पृष्ठ 85) [तर परमेश्वरले गरिबीको माग गर्नुहुन्न न त धनको निन्दा गर्नुहुन्छ। उसले धनको चाहना वा प्रेमको निन्दा गर्छ। एफिसी ४ मा पावलले इसाईहरूलाई अरूलाई दिनु पर्ने काम गर्न सल्लाह दिन्छ। (rd)] तर एक व्यक्तिले कसरी परमेश्वरलाई दिन सक्छ? यदि धन परमेश्वरबाट हो भने, एक क्रिस्चियनले परमेश्वरको वचन पालन गरेर र गरिबहरूसँग आफ्नो सम्पत्ति बाँडेर यसलाई गुमाउन सक्दैन। (पृष्ठ ८७)
  - b. तिनीहरूको सन्देश र आजको सन्देश आजको समृद्धिको सुसमाचारमा कस्तो भिन्नता छ "परमप्रभुले जारी राख्नुभयो, 'तिमी भन्छौ, शैतान, मेरो पैसाबाट आफ्नो हात हटाउनुहोस्!' किनभने यो शैतान हो जसले यसलाई तपाईंकाहाँ आउनबाट रोकेको छ - म होइन।" 10 (pg.88)
  - c. के क्रिस्चियनहरूले राम्रो स्वास्थ्यको आनन्द उठाए - प्रारम्भिक क्रिस्चियनहरूले लेखेका पत्रहरूले उनीहरूले बाँकी मानवजातिको रूपमा उस्तै विपत्तिहरू र विपत्तिहरूबाट पीडित भएको प्रमाणित गर्दछ। (पृष्ठ ८९)

5. के पुरानो नियमको नैतिकता अझै पनि पर्याप्त छ?

जोन क्याल्भिनले दुई [पुरानो र नयाँ नियमको नैतिकता (rd)] मा थोरै भिन्नता छ भनेर जोडदार रूपमा सिकाउनुभयो। (पृष्ठ ९१) यद्यपि, प्रारम्भिक ईसाईहरूको बुझाइ थियो कि खीष्टको नैतिक शिक्षाहरूले नैतिक शिक्षाहरूलाई पार गर्‍यो। पुरानो नियमको खीष्टको शिक्षाको रूपमा आध्यात्मिक अर्थमा गएको थियो। (पृष्ठ ९२)

लेखकले धेरै प्रश्न उठाएका छन्

- a. येशूले "कसम नखानु" भन्नुको अर्थ के थियो? [मूलमा कसम खानुको अर्थ एक व्यक्तिले गरेको कथनहरू प्रमाणित गर्न वा प्रमाणित गर्न परमेश्वरलाई बोलाउनु हो। आज यसको अर्थ "के तपाईंले भन्न खोज्नु भएको कुरा पूर्णतया सत्य हो? "भगवान मेरो साक्षी हुनुहुन्छ" भनाइले कसम खानुको मौलिक अर्थ बुझाएको देखिन्छ।
- b. के युद्ध नैतिक रूपमा गलत छ? [परमेश्वरले प्रयोग गर्नुभयो र सम्भवतः अझै पनि राष्ट्रहरूलाई उहाँको इच्छा पूरा गर्न सक्ने परिस्थितिहरू उत्पादन गर्न प्रयोग गर्नुहुन्छ। (rd)]
- c. मृत्युदण्डलाई क्रिस्चियनले कसरी हेर्नुपर्छ?
[परमेश्वरले अराजकताबाट व्यवस्था ल्याउन सरकारलाई नियुक्त गर्नुभयो। (rd)]

मूर्तिपूजक ईसाई धर्म? हाम्रो चर्च अभ्यास को जरा अन्वेषण,

फ्रान्क भियोला र जर्ज बर्नाले पहिलो तीन शताब्दीको दौडान केही लेखहरू अध्ययन गरे कि तिनीहरूले पहिलो शताब्दीका ईसाईहरूको शिक्षा र अभ्यासहरूमा अन्तर्दृष्टि प्रदान गर्न र अन्तरदृष्टि प्रदान गर्न सक्छन्। आफ्नो पुस्तक Pagan ईसाई धर्म मा? हाम्रो चर्च अभ्यासहरूको जराहरू अन्वेषण गर्दै, 1998, टिन्डेल हाउस पब्लिशिङ, इंक। उनीहरूले आजका अभ्यासहरू बाइबलका शिक्षाहरू र प्रथम शताब्दीका अभ्यासहरूसँग बाझिएको आरोप लगाए।

"यो समय हो कि ख्रीष्टको शरीरले परमेश्वरको वचन र मण्डलीको इतिहास दुवैसँग सम्पर्कमा रहन हामी के गर्न सक्छौं र के गर्न सक्छौं र के गर्न सक्दैनौं र के गर्न हुँदैन भन्ने बारे अझ राम्रो बुझाइमा पुग्नको लागि।" (परिचय pg. xxvii) [इतिहासमा भर पर्दा सावधानी अपनाउनु पर्छ किनकि यसले प्रायः सत्यको सट्टा गलत अभ्यास र शिक्षाहरू प्रतिबिम्बित गर्दछ। (rd)]

मूर्तिपूजक ईसाई धर्म? आजका चर्चहरूको ठूलो संख्याका गतिविधि र अभ्यासहरू बाइबलीय अभ्यास र शिक्षाहरूसँग बाझिएको आरोप लगाउँछन्। तिनीहरूले यो पनि आरोप लगाउँछन् कि प्रमाण टेक्स्टुड विधि प्रयोग गरेर, शास्त्रलाई शिक्षण र/वा अभ्यासलाई समर्थन गर्न सन्दर्भबाट बाहिर निकालिएको छ।

चुनौतीपूर्ण क्षेत्रहरू हुन्:

- चर्च भवनहरू
- पूजाको क्रम
- पूजा
- पास्टर
- आइतबार बिहानको पोशाक
- संगीत मन्त्रीहरू
- दशांश र पादरी वेतन
- बप्तिस्मा
- प्रभु भोज
- ईसाई शिक्षा
- नयाँ नियमलाई बुझ्ने दृष्टिकोण

[नोट: यी आरोपहरू अन्धाधुन्ध रूपमा स्वीकार गर्न वा अस्वीकार गर्न सकिँदैन न त हाम्रो वर्तमान चर्च अभ्यासहरू। तसर्थ, लेखकले आफ्नो आरोपलाई समर्थन गर्ने शास्त्रहरू प्रयोग गरेको सन्दर्भमा राख्नुपर्छ, विश्लेषण गरिनुपर्छ, जसमा श्रोताहरूको निर्धारण कसलाई लेखिएको छ, समस्याहरू सम्बोधन गरिँदछ र अन्य ईसाईहरूसँग छलफल गरिएको छ। मन खुल्ला राख। हाम्रो व्याख्यामा व्यक्तिगत परम्पराहरू बारे सचेत रहनुहोस्। कुनै पनि सुझाव गरिएका परिवर्तनहरू होल्ड गर्नुहोस्, यदि कुनै हो भने, सबै विश्लेषण पूरा नभएसम्म। त्यसपछि कुल प्याकेजको रूपमा समीक्षा गर्नुहोस्। (rd)]

चर्च भवनहरू

"प्राचीन यहूदी धर्म तीन तत्वहरूमा केन्द्रित थियो: मन्दिर, पुजारी र बलिदान। जब ख्रीष्ट आउनुभयो, उहाँले ती तीनै कुराहरू आफैमा पूरा गरेर समाप्त गर्नुभयो। उहाँ मन्दिर हो जसले जीवित दुङ्गाहरूबाट बनेको नयाँ र जीवित घरलाई मूर्त रूप दिन्छ - "बिना। हात।" नयाँ पुजारीको स्थापना गर्ने उहाँ पुजारी हुनुहुन्छ। उहाँ सिद्ध र समाप्त बलिदान हुनुहुन्छ। १ फलस्वरूप, मन्दिर, व्यावसायिक पुजारी र यहूदी धर्मका बलिदानहरू सबै येशू ख्रीष्टको आगमनसँगै बिते। यो सबैको पूर्ति र वास्तविकता थियो। ३ यो सही रूपमा भन्न सकिन्छ कि ईसाई धर्म पहिलो गैर-मन्दिर-आधारित धर्म हो जुन कहिल्यै उभरिएको थियो। पुरानो नियममा, परमेश्वरले उहाँका मानिसहरूको लागि पवित्रस्थान थियो, नयाँमा, परमेश्वरले उहाँका मानिसहरूलाई पवित्रस्थानको रूपमा राख्नुभएको छ।" (पृष्ठ १०-११)

जेरुसेलमको विनाश पछि यहूदी ईसाईहरू लोप भए र गैर-यहूदी ईसाईहरू तिनीहरूको मूर्तिपूजक पृष्ठभूमिका साथ अझ प्रख्यात भए।

अलेक्जेन्डरको क्लेमेन्ट [ग्रीक दार्शनिक परम्पराहरूलाई ईसाई सिद्धान्तसँग एकताबद्ध गरे

(विकिपीडिया/विकी/क्लेमेन्ट_ऑफ_अलेक्जेन्डर र विकी/प्लेटोवाद) "चर्चमा जानुहोस्।" वाक्यांश प्रयोग गर्ने पहिलो व्यक्ति थिए। चौथो शताब्दीमा युग। 12 (pg. 12)

जब ईसाई धर्मको जन्म भएको थियो, यो ग्रहमा एक मात्र धर्म थियो जसमा कुनै पवित्र वस्तुहरू थिएनन्, कुनै पवित्र व्यक्तिहरू र कुनै पवित्र ठाउँहरू थिएनन्। 18 रोमन साम्राज्यलाई जित्ने ईसाई धर्म अनिवार्य रूपमा गृह-केन्द्रित आन्दोलन थियो। 22 उपासना, त्यसैले स्थानिय रूपमा होइन। अवस्थित, न त जीवनको समग्रताबाट निकालिएको। बाइबलीय रूपमा भन्नुपर्दा, ईसाईहरूको 'पवित्र स्थान'

तिनीहरूको आरोहण प्रभु जस्तै सर्वव्यापी छ। पूजा भनेको कुनै निश्चित स्थानमा निश्चित समयमा हुने कुरा होइन। (यूहन्ना ४ को सन्दर्भ गर्नुहोस्) यो एक जीवनशैली हो। आराधना आत्मा र वास्तविकतामा परमेश्वरका जनहरू भित्र हुन्छ, किनकि त्यही ठाउँमा परमेश्वर आज बस्नु हुन्छ। [फुटनोट 17 हेर्नुहोस् JG डेभिस्, चर्च भवनहरूको धर्मनिरपेक्ष प्रयोग, 3-4] (पृष्ठ 14)

दोस्रो र तेस्रो शताब्दीमा परिवर्तन भयो। क्रिस्चियनहरूले मृतकहरूलाई सम्मान गर्ने मूर्तिपूजक दृष्टिकोण अपनाउन थाले।³⁰ तिनीहरूको गाड्ने ठाउँहरूलाई पछि "पवित्र स्थान" को रूपमा हेरिएको थियो जसको परिणामस्वरूप तिनीहरूका मृतकहरूलाई सम्मान गर्न साना स्मारकहरू र मन्दिरहरू निर्माण गरियो। (पृ. १५-१६)

कन्स्टेन्टाइनले तिनीहरूलाई सतावटबाट स्वतन्त्रता दिनु अघि, ईसाईहरू एक सानो घृणित अल्पसंख्यक थिए। तर रोमन साम्राज्य मूर्तिपूजक र ईसाईहरू बीच विभाजित थियो र कन्स्टेन्टाइनलाई एकताबद्ध गर्न आवश्यक थियो। [यसलाई एकताबद्ध गर्ने प्रयासमा, उनले राज्य चर्च स्थापना गरे र क्रिस्चियन नामहरूको साथ मूर्तिपूजक अभ्यासहरू नामकरण गरेर ईसाई र मूर्तिपूजक सिद्धान्तहरूलाई मर्ज गर्न थाले। (rd)] उसले चर्च भवनहरूको निर्माण पनि सुरु गर्यो। त्यसोभए, यदि यहूदी र मूर्तिपूजकहरूले जस्तै क्रिस्चियनहरूले आफ्ना पवित्र भवनहरू थिए भने, तिनीहरूको विश्वासलाई वैध मानिने थियो।" (पृष्ठ 18) [यो भावना आज वर्तमान छ। त्यसैले, भवनहरूमा ध्यान केन्द्रित गरेर हामी ख्रीष्टबाट विचलित हुन सक्छौं। rd]

कन्स्टेन्टाइनका चर्चका भवनहरू बासिलिका (मूर्तिपूजक मन्दिरहरू पछि डिजाइन गरिएका साधारण सरकारी भवनहरू) को मोडेलमा बनाइएका फराकिलो र भव्य थिए। 80 तिनीहरू प्रदर्शन हेर्नको लागि निष्क्रिय र विनम्र भीडहरू बस्नका लागि अद्भुत थिए। कन्स्टेन्टाइनले बेसिलिका मोडेल रोञ्चको एउटा कारण यो थियो। ८५ मण्डलीको सामना गर्दा बेसिलिकाले वक्तामाथि सूर्य खस्र पनि अनुमति दियो। ८६ (पृष्ठ २२)

क्रिस्चियन बेसिलिकामा वेदी र विशपको कुर्सी, क्याथेड्रा वा सिंहासनसहितको एउटा उच्च मञ्च थियो। 94 यो कुर्सीले रोमन बासिलिकाको न्यायको सिटलाई प्रतिस्थापन गर्यो। यस आसनबाट विशपले आफ्नो प्रवचन दिए। 97 (पृष्ठ 23) कुर्सी वा पल्पिटले पादरीहरूलाई प्रमुख स्थानमा उचाल्यो जसले गर्दा उहाँलाई परमेश्वरका अन्य मानिसहरू भन्दा उच्च र माथि राखियो। त्यसपछि प्यूल आमनेसामने फेलोशिपलाई रोक्न, सुस्तता र निष्क्रियताको प्रतीक बन्न कर्पोरेट पूजालाई दर्शकको खेल बनाउँदै। 175 (पृष्ठ 34)

चर्च भवनको आगमनले क्रिस्चियन उपासनामा महत्त्वपूर्ण परिवर्तनहरू ल्यायो:

- शाही दरबारका अनुष्ठानहरू लिटुरीमा समावेश गरिएको थियो।
- सम्राटको प्रवेशद्वार अघि मैनबत्ती बोक्ने अभ्यास पछि मैनबत्तीहरू देखा पर्‍यो।
- पादरीहरू कोठामा प्रवेश गर्दा धूप बाल्दै।
- रोमन सरकारी अधिकारीहरूको ढाँचामा विशेष लुगाहरू।
- choirs द्वारा सेवा को शुरुवात को लागी जुलुस संगीत।
- व्यावसायिक पादरीहरूले खुला सहभागिता र सबै उपासकहरूको आत्मीयतालाई बदलेर "पूजा सेवा" प्रदर्शन गरे।

एक क्याथोलिक विद्वानले लेखेझैं, कन्स्टान्टिनको आगमनसँगै "प्राचीन रोमन संस्कृतिका विभिन्न चलनहरू क्रिस्चियन लिटुरीमा प्रवाहित भए... सम्राटको देवताको रूपमा पुरातन उपासनामा संलग्न समारोहहरू पनि चर्चको उपासनामा प्रवेश गरे, केवल तिनीहरूको धर्मनिरपेक्ष रूपमा। .109 (पृ. 24-25) माथिल्लो वा माथिल्लो तलामा चर्च भवनहरूको आगमन संग, एक कार्य को अन्य मा महत्त्व थपिएको छ। फेलोशिप को बाधाले पूजा गैर-सहभागिता हुन थाल्छ। त्यसैले, एक निश्चित स्थान मा गरिने गतिविधि। र दैनिक जीवनबाट हटाइयो। (पृष्ठ 38) [बाइबल सम्मेलन सुविधामा मौन छ: यसको व्यवस्था, आकार वा स्वामित्व। (rd)]

पूजाको क्रम

प्रारम्भिक चर्चको बैठक सहजता, स्वतन्त्रता, प्रत्येक सदस्यको कार्यप्रणाली, जीवन्तता र खुला सहभागिताद्वारा चिन्हित गरिएको थियो। (पृष्ठ ५०)

विचार गर्नुहोस्:

- 1 कोरिन्थी 12:14 अब शरीर एउटा अङ्गले होइन तर धेरैले बनेको छ।
- 1 कोरिन्थी 12:18 परमेश्वरले शरीरका अङ्गहरूलाई व्यवस्थित गर्नुभएको छ, ती प्रत्येकलाई, जसरी उहाँ चाहनुहुन्थ्यो।
- 1 कोरिन्थी 12:27 अब तिमीहरू ख्रीष्टको शरीर हो, र तिमीहरू प्रत्येक त्यसको एक भाग हो।
- 1 कोरिन्थी 12:31 तर ठूला उपहारहरूको उत्सुकतासाथ इच्छा गर।

- १ कोरिन्थी १३:१३-१४:१ र अब यी तीन रहन्छन्: विश्वास, आशा र प्रेम। तर यी मध्ये सबैभन्दा ठूलो प्रेम हो। प्रेमको मार्ग अनुसारण गर्नुहोस् र उत्सुकतापूर्वक आध्यात्मिक वरदानहरू, विशेष गरी भविष्यवाणीको वरदानको इच्छा गर्नुहोस्।

1 कोरिन्थी 14:12 वरदानहरूमा उत्कृष्ट बन्ने प्रयास गर्नुहोस् जसले मण्डलीलाई निर्माण गर्दछ, [एकत्रित क्रिश्चियनहरू (rd)]।

अगमवक्ताहरूका आत्माहरू अगमवक्ताहरूको नियन्त्रणको अधीनमा छन्। किनकि परमेश्वर अराजकताका परमेश्वर होइन तर शान्तिका परमेश्वर हुनुहुन्छ। (१ कोरिन्थी १४:२६-३३)

त्यसोभए, उसले के बुँदाहरू बनाइरहेको छ?

- जब तपाईं भेला भएका कोरिन्थ क्रिस्चियनहरू सँगै आउनुहुन्छ
- क्रिस्चियन पुरुष र महिलाको पूर्ण सहभागिता छ
  - भजन >
  - निर्देशन को एक शब्द >> मा आधारित विभिन्न गतिविधिहरू
  - एक प्रकटीकरण >> व्यक्तिगत कार्यहरू, उपहारहरू।
  - जिब्रो वा व्याख्या >

आजको मण्डली अभ्यासले सभालाई दुई भागमा परिमार्जन गरेको छ:

- a. बाइबल अध्ययन जहाँ महिलाहरूलाई बोल्न अनुमति दिइएको छ
- b. पूजा सेवा जहाँ उनीहरूलाई बोल्न अनुमति छैन
  - जम्मा भएकाहरूलाई बलियो बनाउन यी सबै गर्नुपर्छ।
  - कसै-कसैको बानी भएझैं हामी सँगै भेट्न [त्यागौं, त्यागौं (आरडी)] नछोडौं, तर एकअर्कालाई प्रोत्साहन दिऔं - र दिन नजिकै आउँदै गरेको देख्नुहुन्छ। (हिब्रू 10:25)

प्रत्येक प्रोटेस्टेन्ट चर्च सेवालाई फरक बनाउने सतही परिवर्तनहरू हटाउनुहोस् तपाईंले अनिवार्य रूपमा एउटै लिटरजी [निर्धारित आदेश (आरडी)] पाउनुहुनेछ तर एउटै क्रममा आवश्यक छैन: (pg. 48-50)

- भवनमा प्रवेश गर्दा अभिवादन
- प्रार्थना र / वा धर्मशास्त्र पढाइ
- गीत सेवा
- घोषणाहरू
- प्रस्ताव
- उपदेश
- आशीर्वाद

त्यसोभए, उपासनाको विरोधात्मक आदेश कहाँबाट सुरु भयो?

1. यो मध्ययुगीन क्याथोलिक मास 9 मा यसको जरा छ जसलाई समावेश गरिएको छ

- a. मूर्तिपूजक पुजारी को पोशाक
- b. शुद्धिकरण संस्कारमा धूप र पवित्र जलको प्रयोग
- c. पूजामा मैनबत्ती बाल्ने
- d. रोमन बासिलिका को वास्तुकला
- e. "क्यानन कानून" को आधार को रूप मा रोम को कानून
- f. हेड बिशपको लागि पोन्टिफेक्स म्याक्सिमसको शीर्षक
- g. मास 17 को लागि मूर्तिपूजक अनुष्ठान (पृष्ठ 53)

२. लुथरले रोमन क्याथोलिक नेतृत्वका मिटर र कर्मचारीहरू र युकेरिस्टमा यसको शिक्षाको विरुद्धमा विरोध गरे। त्यसकारण, उहाँले युकेरिस्टको सट्टा प्रचारलाई भेलाको केन्द्र बनाउनुभयो। 26 "एउटा क्रिश्चियन मण्डलीले परमेश्वरको वचन र प्रार्थनाको प्रचार नगरी कहिल्यै भेला हुनु हुँदैन, चाहे जतिसुकै छोटो किन नहोस्" ... "परमेश्वरको वचनको प्रचार र शिक्षा भनेको ईश्वरीय सेवाको सबैभन्दा महत्त्वपूर्ण भाग।" 29 (पृष्ठ 53)

लुथरले क्याथोलिक मास [युकेरिस्टिक वा लर्ड्स सपर (आरडी)] मा गरेका प्रमुख परिवर्तनहरू थिए:

- जनताको भाषामा प्रदर्शन गरियो
- केन्द्रीय भागमा प्रवचन दिए
- मण्डलीको गायन प्रस्तुत गरियो
- मास ख्रीष्टको बलिदान हो भन्ने धारणालाई हटाइयो
- मण्डलीलाई केवल पुजारीको सट्टा रोटी र कचौरा खान अनुमति दियो। (पृष्ठ ५५)

3. नयाँ नियममा स्पष्ट रूपमा उल्लेख नभएकोले केल्भिनले पाइप अर्गन र गायकहरू हटाए। 64 (pg.58)

4. प्युरिटन क्याल्भिनवादीहरूले पादरी वस्त्र, प्रतिमा र गहनाहरू त्यागे। 86 अमेरिकी प्युरिटनहरूमा उपदेश आफ्नो चरम सीमामा पुग्यो। उनीहरूले स्टकमा राखेर दण्डित गरे र आइतबार बिहानको प्रवचन चुकाउने सदस्यहरूलाई जरिवाना गरे। 88, 89 (पृष्ठ 63)

5. मेथोडिस्टहरूले आइतबार साँझको पूजालाई लोकप्रिय बनायो। 98 (पृष्ठ 64)

6. फ्रन्टियर-पुनरुत्थानवादीहरूले प्रचारको लक्ष्यलाई प्रचारक उपदेशहरूमा परिवर्तन गरे। 101 (pg.65)

7. मेथोडिस्ट र फ्रन्टियर पुनरुत्थानवादीहरूले "वेदी कल" लाई जन्म दिए। 112 (pg. 66) चार्ल्स फिनी द्वारा "चिन्तित बेन्च" को रूप मा उल्लेख। 113 Finley को सबै भन्दा चिरस्थायी तत्व व्यावहारिकता थियो यदि केहि काम गर्छ भने, यो नैतिक विचारहरू को परवाह नगरी अँगालेको हुनुपर्छ। 112 (पृ. 67) वा, "द अन्त्यले साधनलाई औचित्य दिन्छ।" (pg.68) अमेरिकन फ्रन्टियर-रिवाइभलिज्मले चर्चलाई प्रचार केन्द्रमा परिणत गर्‍यो र सम्पादनको सम्मेलन अनुभवलाई सुसमाचारवादी मिशनमा घटायो। १२५ यसले चर्चको प्रमुख आकर्षणको रूपमा पल्पिट व्यक्तित्वहरू सिर्जना गर्यो। नतिजास्वरूप, रियासतहरू र शक्तिहरू अघि येशू ख्रीष्टलाई संस्थागत रूपमा प्रकट गर्नका लागि प्रत्येक सदस्यको कार्यको पारस्परिक सुधार। 127 (पृष्ठ 69)

8. 1800 को अन्तमा डीएल मूडीले "पापीको प्रार्थना" 136 को परिचय दिए र बिली ग्राहमले केहि पचास वर्ष पछि मूडीको प्रविधि अपडेट गरे। 137 (पृष्ठ 70)

9. 1906 मा सुरु भएको पेन्टेकोस्टल आन्दोलनले हात उठाउने, पिउमा नाच्ने, हात ताली बजाउने, अन्य भाषाहरूमा बोल्ने [केही ज्ञात भाषा होइन तर गब्रिश (आरडी)] र खैजरीको प्रयोगको परिचय दियो। (पृष्ठ ७२)

तसर्थ, उपासनाको विरोधात्मक आदेश हो: (पृष्ठ 73-77)

- एक पादरी द्वारा अधिकृत र निर्देशित।
- प्रवचनलाई उपासना सेवाको केन्द्र बनाइएको थियो जुन अत्यधिक अनुमानित, अव्यवस्थित र मेकानिकल थियो, र कुनै सहजता बिना।
- सदस्यहरूको सहभागितामा पारस्परिक सम्पादन दमन गरियो त्यसैले मौन भयो।
- यसका सीमित कार्यहरूको साथ निष्क्रिय लिटर्जीले प्रति हप्ता एक घण्टामा राख्नु भनेको विजयी क्रिश्चियन जीवनको कुञ्जी हो।

उपदेश

प्रवचन हटाएपछि, आइतबार बिहानको सेवामा उपस्थिति घट्ने खतरा छ किनकि प्रवचन नै प्रोटेस्टेन्ट लिटर्जीको आधार हो। (pg. 85) यसले वास्तवमा त्यो उद्देश्यबाट विचलित गर्दछ जसको लागि परमेश्वरले मण्डलीलाई भेला गर्नको लागि डिजाइन गर्नुभयो र वास्तविक आध्यात्मिक वृद्धिसँग यसको धेरै कम सम्बन्ध छ। (पृष्ठ ८६-८७)

- यो एक नियमित घटना हो - हरेक हप्ता एक पटक।
- यो एउटै व्यक्ति द्वारा डेलिभर गरिएको छ - पेशेवर वक्ता।
- यो एक निष्क्रिय दर्शकहरूलाई डेलिभर गरिएको छ - एक मोनोलोग, वा व्याख्यान।
- यो बोलीको खेती गरिएको रूप हो - 3 देखि 5 बिन्दुहरू वरिपरि एक विशिष्ट संरचना।

यसको विपरीत प्रेरितहरूको प्रचार थियो: (पृष्ठ 88)

- छिटपुट।
- विशेष समस्याहरूको सामना गर्न विशेष अवसरहरूमा वितरित।
- वक्तृत्व संरचना बिना अत्याधिक।

d. श्रोताहरूबाट प्रश्न र अवरोधहरूको साथ एक संवाद फारममा।

नियमित उपदेश दिने क्रिस्चियन स्रोतको प्रारम्भिक रेकर्ड दोस्रो शताब्दीमा पाइन्छ। १४ अलेक्ज्याण्डरको क्लेमेन्टले क्रिस्चियनहरूलाई परिवर्तन गर्नका लागि उपदेशहरूले त्यति थोरै गरेकोमा दुःख व्यक्त गरे। (१५ (पृष्ठ ८९))

उपदेशको हेडवाटरहरू ईसापूर्व पाँचौं शताब्दीका सोफिस्ट भनिने भटकिरहेका शिक्षकहरूमा फर्किन्छन्। तिनीहरू भावनात्मक अपील प्रयोग गरेर विशेषज्ञ बहसकर्ता थिए। आफ्नो तर्क "बिक्री" गर्न शारीरिक रूप र चलाखी भाषा। १४ यसले पुरुषहरूको एक वर्गलाई जन्मायो जो राम्रो वाक्यांशको मालिक बने, "शैलीको लागि शैली खेती गर्दै।" तिनीहरू पदार्थको सट्टा रूपको नक्कल गर्नमा विशेषज्ञ थिए। २० सोफिस्टहरू विशेष लुगाहरूद्वारा चिनिन्थे, एक निश्चित निवास थियो जहाँ उनीहरूले समान श्रोताहरूलाई नियमित उपदेश दिए र राम्रो पैसा कमाए। (पृष्ठ ८९)

करिब एक शताब्दी पछि एरिस्टोटलले तीन बुँदे भाषण दिए। २२ वक्ताहरूले आफ्नो शक्तिशाली बोल्ने कौशलले भीडलाई उन्मादमा ल्याउन सक्थे।

ग्रीक प्रवचन प्रकारले तेस्रो शताब्दीको वरिपरि क्रिस्चियन चर्चमा आफ्नो बाटो फेला पार्यो... खुल्ला बैठकहरू समाप्त हुन थाले, र चर्च जमघटहरू अधिक र अधिक धार्मिक [धार्मिक सेवा वा सार्वजनिक उपासनाका लागि तोकिएको संस्कार (आरडी)] एक "सेवा" मा विकास हुँदै गयो। ३० यसरी शुल्क लिएर भाषण दिने प्रशिक्षित पेशेवर वक्ताको मूर्तिपूजक धारणा सीधै क्रिस्चियन रक्तप्रवाहमा सर्यो। (pg. ९१) यो नयाँ शैलीले पालिश गरिएको बयानबाजी, परिष्कृत व्याकरण, फूली वाक्चाप, र एकल शब्दलाई जोड दिएको छ। (पृष्ठ ९२)

यस प्रकारको शिक्षा वा प्रचारले चर्चमा नकारात्मक प्रभाव पारेको छ:

- यसले प्रचारकलाई सद्गुणकर्ता बनाउँछ।
- यसले निष्क्रियतालाई प्रोत्साहित गर्दछ जसले गर्दा पारस्परिक सेवकाई र सदस्यहरूको खुला सहभागिता बैठकहरूमा दमन हुन्छ।
- यस्तो नभने पनि यसले पादरीहरूलाई जोगाउँछ।
- यसले सन्तहरूलाई दक्ष बनाउँछ।
- यसले अव्यवहारिक पाठहरू दिन्छ।

पास्टर

अहिलेको पास्टर/नेता र प्रोटेस्टेन्टवादलाई हटाउनुहोस् किनकि हामीलाई थाहा छ यो मर्नेछ। उहाँ प्रोटेस्टेन्ट ईसाई धर्मको मूर्त रूप हुनुहुन्छ जुन हावी केन्द्र बिन्दु, मुख्य आधार, र समकालीन चर्चको केन्द्रबिन्दु हो। गहिरो विडम्बना यो हो कि सम्पूर्ण नयाँ नियममा यस्तो समर्थन गर्ने एउटा पद छैन। यद्यपि, पास्टर बाइबलीय हो। (pg. 106-7) अवलोकन गर्नुहोस्:

एफिसी ४:११ "उहाँले कसैलाई प्रेरितको रूपमा दिनुभयो, कसैलाई अगमवक्ताको रूपमा, र कसैलाई प्रचारकको रूपमा, र कसैलाई पास्टर र शिक्षकको रूपमा दिनुभयो" पास्टर प्रयोग गरिएको एक मात्र पद हो। [पास्टरको लागि यो ग्रीक शब्द, पोइमेना, १ पत्रुस २:२५ मा एफिसीहरूमा उल्लेख गरिएको प्रकारको नेताको सन्दर्भमा गोठालोको रूपमा अनुवाद गरिएको छ। (rd)]

- शब्द बहुवचन हो।
- यसको अर्थ गोठालो (हरू) कार्य वर्णन गर्ने रूपक हो
प्रथम शताब्दीका गोठालाहरू (पास्टरहरू) स्थानीय एल्डरहरू (प्रेस्बिटरहरू) र चर्चका निरीक्षकहरू (संरक्षकहरू, प्रहरीहरू) थिए। तिनीहरूको कार्य समकालीन पास्टरल भूमिकासँग बाझिएको छ [अधिकांश प्रोटेस्टेन्ट चर्चहरूमा। (पृष्ठ १०८)]

समकालीन पास्टरको बीउ नयाँ नियमको युगमा पनि पत्ता लगाउन सकिन्छ। Diotrephes, जसले चर्चमा "प्रधानता प्राप्त गर्न प्रेम[डी]" (३ यूहन्ना ९-१०)। १२ (पृष्ठ १०९)

तेस्रो शताब्दी सम्म, चर्चको आधिकारिक नेतृत्व थिएन। यसमा नेताहरू छन् भन्ने कुरामा विवाद छैन। तर नेतृत्व यस अर्थमा अनौपचारिक थियो कि भर्नाका लागि कुनै धार्मिक "कार्यालय" वा समाजशास्त्रीय स्थानहरू थिएनन्।

तिनीहरू पुजारी, मन्दिर वा बलिदान बिना धार्मिक समूहहरू थिए। 14 (पृ. 109-110) [नेतृत्व एक कार्य थियो/हो एउटा पद होइन। (परमेश्वरको गोठालाहरूको बाइबलवे पाठ कार्यहरू (rd) लाई सन्दर्भ गर्नुहोस्)]

एन्टिओकको इग्न्याटियस (35-107) एकल नेतातर्फ परिवर्तनमा महत्वपूर्ण भूमिका खेलेको थियो। उहाँले प्रत्येक मण्डलीमा एल्डरहरू मध्ये एकलाई अरू सबै भन्दा माथि उठाउनुभयो। तब उन्नत एल्डरलाई बिशप [ओभरसियर (आरडी) को लागि एक शब्द] भनिन्थ्यो।^{२०} (pg. 110-111) Ignatius सोच्ये कि यो झूटा सिद्धान्तको समाधान गर्न र चर्च एकता स्थापना गर्न आवश्यक थियो। 27 (pg. 112)

बिशप अन्ततः चर्चको सम्पत्तिको मुख्य प्रशासक र वितरक बने।^{१३} वास्तवमा उनी चर्चको एकल पास्टर बने - साझा पूजामा पेशेवर (उनीहरूको प्रवक्ता)। 36 (pg. 112)

रोमका क्लेमेन्ट, जो लगभग 100 मा मृत्यु भयो, नेता र गैर-नेताहरू बीचको भिन्नता बनाउनको लागि श्रेय दिइएको छ, टर्टुलियन (c. 160 - c. 225) पादरीहरूको प्रयोग गर्ने पहिलो व्यक्ति। 40 (pg. 113-114)

Nicaea काउन्सिल (325) विशपहरूले प्रभु भोजको जिम्मेवारी प्रेस्बिटरहरू, डेपुटी विशपहरूलाई सुम्पेपछि। 53 (pg. 114)

कार्यको साइप्रियन [तेस्रो शताब्दी] ले पिटरमा फर्केका विशपहरूको अखंड उत्तराधिकारको लागि तर्क गरे। 60 (पृष्ठ 115)

चौथो शताब्दीमा, चर्चले रोमन साम्राज्यको उदाहरण पछ्यायो। सम्राट कन्स्टेन्टाइनले चर्चलाई रोमन क्षेत्रीय जिल्लाहरूको ढाँचामा dioceses [dioceses "एक गभर्नरको अधिकार क्षेत्र" www.etymonline.com (rd)] मा व्यवस्थित गरे। पछि पोप ग्रेगरीले रोमन कानून पछि सम्पूर्ण चर्चको सेवकाईलाई आकार दिए।

कन्स्टेन्टाइनले रोमका विशपलाई रोमन गभर्नरहरूलाई भन्दा बढी शक्ति दिए। तिनीहरूसँग चर्च पदाधिकारीहरूको प्रतिष्ठा, मनपर्ने वर्ग, धनी अभिजात वर्गको शक्ति र बोलाउने भन्दा बढी करियर थियो।

पादरीहरू प्रशिक्षित नेताहरू, रूढीवादका संरक्षकहरू - जनताका शासकहरू र शिक्षकहरू भएकाले पादरीहरू/समाजको खाडल फराकिलो भयो। तिनीहरूसँग उपहारहरू र अनुग्रहहरू थिए जुन कम मानवहरूलाई उपलब्ध थिएन। सामान्यहरू दोस्रो दर्जाका, अप्रशिक्षित क्रिश्चियनहरू थिए। १०३ (पृ. १२२) यसले "पवित्र पुरुषहरू" को आध्यात्मिक रूपमा सम्भ्रान्त समूहको समन्वयलाई मार्ग दियो। १०८ चौथो शताब्दीमा सम्मिलित समारोहलाई प्रतीकात्मक पोशाक र धार्मिक अनुष्ठानहरूद्वारा सजाइएको थियो। 120 यो प्रक्रियाले रोमन नागरिक संसारबाट उही शब्दहरू प्रयोग गर्‍यो। 121 (पृष्ठ 123-125)

- गैर-शास्त्रीय पादरी/लेटी भेदले ख्रीष्टको शरीरलाई अनगिन्ती हानि पुऱ्याएको छ। (pg. 136-137) यसले क्रिश्चियनहरूलाई पहिलो र दोस्रो श्रेणीका क्रिश्चियनहरूमा विभाजन गर्‍यो। यसले व्यक्तिगत कार्यप्रणालीलाई निरुत्साहित गर्‍यो र प्रत्येक सदस्यलाई चर्चका सभाहरूमा सेवा गर्ने अधिकार र विशेषाधिकार दुवै छ भन्ने शिक्षालाई प्रभावहीन बनायो। पास्टर/प्रचारक पदले उहाँको मण्डलीमा ख्रीष्टको कार्यमुखी नेतृत्वलाई प्रतिद्वन्द्वी गर्दछ। 188
- हालको पास्टरको जन्म इग्न्याटियस र साइप्रियनले सुरु गरेको एकल-विशप नियमबाट भएको थियो, जुन स्थानीय प्रेस्बिटरमा विकसित भयो, जुन मध्य युगमा क्याथोलिक पादरीमा बढ्यो। सुधारको क्रममा उनी पादरीबाट "प्रचारक," "मन्त्री," र अन्तमा "पास्टर" मा परिणत भए। (पृ. १४१)

"सुधारको समयमा क्याथोलिक पादरीहरूको सात कर्तव्यहरू थिए। 208 प्रोटेस्टेन्ट पास्टरले यी सबै जिम्मेवारीहरू आफैँमा लिन्छ र कहिलेकाहीँ उनले नागरिक घटनाहरूलाई आशीर्वाद दिन्छन्। यी कर्तव्यहरू थिए/हो: (pg. 141)

1. प्रचार गर्दै
2. संस्कार
3. बगालको लागि प्रार्थना
4. अनुशासित ईश्वरीय जीवन
5. चर्च संस्कार
6. गरिबलाई सहयोग गर्ने
7. बिरामीलाई भेट्ने

आइतबार बिहानको पोशाक

हरेक आइतवार बिहान, संसारभरि लाखौं प्रोटेस्टेन्टहरूले आइतबार बिहान चर्चमा उपस्थित हुनको लागि आफ्नो उत्कृष्ट लुगा लगाउँछन्। १ मूल रूपमा कुनै पनि अवसरको लागि लुगा लगाउनु सबैभन्दा धनी कुलीनहरूको लागि मात्र विकल्प थियो। यो ठूलो कपडा उत्पादन को आविष्कार र शहरी समाज को विकास संग परिवर्तन भयो। मध्यम वर्गको जन्म भयो र तिनीहरूले ईर्ष्यालु कुलीन वर्गको अनुकरण गर्न थाले। 17 (पृ. 148) तिनीहरूका पास्टरहरूले तिनीहरूको विशेष लुगाहरूद्वारा तिनीहरूको महत्त्व छुट्याए। यद्यपि, ड्रेसिङले प्रतिनिधित्व गर्दछ: (पृष्ठ 148-150)

- धर्मनिरपेक्ष र पवित्र बीचको विभाजन।
- हाम्रो पहिरनले गर्दा हामी असल छौं भन्ने भ्रम, जसले गर्दा ईश्वरीय जीवनभन्दा कम ढाक्छ।
- सामाजिक र/वा जातीय वर्गहरूमा भिन्नताहरू।
- अनौपचारिक लुगा लगाएर "अपमानजनक" छ भन्ने गलत भ्रम [हाम्रो धेरै राम्रो (rd) नलगाई]।

[नोट: जेम्स २:१-२ ले अरूभन्दा श्रेष्ठ महसुस गर्ने, पक्षपात गर्ने र गरिबलाई तुच्छ र "कम भाग्यशाली" देख्ने मनोवृत्तिबारे चेतावनी दिन्छ। (rd)]

यो अलेक्ज्याण्डरको क्लेमेन्ट थियो जसले पादरीहरूले लेटी भन्दा राम्रो लुगा लगाउनु पर्छ भन्ने तर्क दिए। 26 (पृ. 150) कन्स्टेन्टिनको कन्स्टान्टिनोपलमा सरेको पछि पादरी र डिकनहरूले आधिकारिक रोमन पोशाकलाई विस्तारै अपनाए। 29 जेरोम (सीए। 342-420) ले टिप्पणी गरे कि पादरीहरूले कहिल्यै पनि दैनिक लुगा लगाएर अभयारण्यमा प्रवेश गर्नु हुँदैन। 34 (पृ. 151) मध्य युगमा, तिनीहरूको कपडाले रहस्यमय र प्रतीकात्मक अर्थ प्राप्त गरिसकेको थियो। 37 (पृ. 152)

सुधारकहरूले विद्वानको कालो गाउनलाई दार्शनिकको लुगा पनि भनिन्छ।

यी सबै विशेष कपडाहरूले स्पष्ट रूपमा दुई वर्गहरू छुट्याएका छन्: व्यावसायिक र गैर-व्यावसायिक सायद गैर-व्यावसायिक विरुद्ध भेदभाव। (पृ. १५४)

संगीत मन्त्रीहरू

कन्स्टेन्टाइनको शासनकालमा, युकेरिस्ट मनाउन मद्दतको लागि गायकहरू विकसित र प्रशिक्षित गरियो। यो अभ्यास रोमन प्रथाबाट उधारिएको थियो, जसले व्यावसायिक संगीतको साथ आफ्नो शाही समारोह सुरु गर्यो। २ यद्यपि, यसको जरा मूर्तिपूजक ग्रीक मन्दिरहरू र ग्रीक नाटकहरूमा पाइन्छ। 13 (pg. 158-159)

क्रिस्चियन मण्डलीमा गायनगायिकाको आगमनसँगै, भगवानका सबै मानिसहरूले गाउने काम नभई तालिमप्राप्त गायकहरू मिलेर बनेका पादरीहरूले गाउन थाले। पादरीहरूलाई लाग्यो कि यदि भजन गाउन तिनीहरूको नियन्त्रणमा छ भने, यसले विद्रोहलाई रोक्न सक्छ। 6 यसले पादरीहरूको शक्ति पनि बढ्यो। (pg. 159) [के आज गाइने गीतहरूले गैर-बाइबलीय शिक्षाहरूलाई बढावा दिन्छ? (rd)]

लुथरले सेवाका भागहरूमा मण्डली गाउने प्रोत्साहन दिनुभयो। 28 (पृष्ठ 162)

धेरै समकालीन चर्चहरूमा, क्यारिज्याटिक वा गैर क्यारिज्याटिक, गायकलाई प्रशंसा टोलीले प्रतिस्थापन गरेको छ। 50 (पृष्ठ 164)

नयाँ नियमको चर्च बैठकको पावलको विवरण सुन्नुहोस्: (पृष्ठ १६६)

- तपाईंहरू मध्ये हरेक को एक गीत छ। (१ कोरिन्थी १४:२६)
- भजन, भजन र आध्यात्मिक गीतहरूमा एक अर्कासँग कुरा गर्नुहोस्। (एफिसी ५:१९)

शब्दहरू विचार गर्नुहोस् "तिमीहरू मध्ये प्रत्येक।" गीत नेताहरू, गायकहरू र उपासना टोलीहरूले ख्रीष्टको नेतृत्वलाई सीमित गरेर असम्भव बनाउँछन् - विशेष गरी उहाँका भाइहरूलाई उहाँको पिताको प्रशंसा गीतहरू गाउन अगुवाइ गर्ने। (पृ. १६६-१६७)

जब उपासना गीतहरू केवल प्रतिभाशालीहरूद्वारा मात्र घोषणा गर्न, प्रारम्भ गर्न र नेतृत्व गर्न सकिन्छ, सेवाको यो तत्व कर्पोरेट पूजा भन्दा मनोरञ्जन जस्तै हुन्छ। 17 र केवल "कट बनाउने" लाई प्रमुख गीतहरूको सेवकाईमा भाग लिन अनुमति दिइन्छ। (pg. 167) [यो उपस्थितहरूलाई खुशी पार्ने कुरा हो, बरु उपस्थितहरूबाट ईश्वरलाई मनपर्ने कुरा हो। (rd)]

दशांश र पादरी वेतन

दशांश बाइबलमा देखिन्छ। त्यसोभए, हो, दशांश बाइबलीय छ। तर यो ईसाई होइन। दशांश पुरातन इजरायलको हो। यो अनिवार्य रूपमा तिनीहरूको आयकर थियो। नयाँ नियममा वा पहिलो शताब्दीको दौडान तपाईंले क्रिस्चियनहरूलाई दशांश पाएको छैन। (pg. 172) येशूको मृत्युसँगै, यहूदीहरूका सबै औपचारिक संहिताहरूलाई ख्रीष्टको क्रुसमा कीला लगाएर गाडियो, हामीलाई निन्दा गर्न फेरि कहिल्यै प्रयोग गरिने छैन। [उनी व्यवस्था वा अगमवक्ताहरूलाई खारेज गर्न आएका होइनन् तर तिनीहरूलाई पूरा गर्न म्याथ्यू 5:17 (rd)] हामी प्रथम शताब्दीका क्रिस्चियनहरूलाई उनीहरूको क्षमता अनुसार खुसीसाथ दिइरहेका भण्डारीहरूको रूपमा देख्छौं - कर्तव्यका साथ आज्ञाबाट होइन। प्रारम्भिक मण्डली स्वैच्छिक थियो। 8 र यसबाट लाभ उठाउनेहरू गरिब, बिरामी, अनाथ, विधवा, कैदी, अपरिचित र चर्च रोप्रेहरू थिए। ९ (पृ. १७३) [यदि क्रिस्चियनले आज्ञा गरेको कारणले दशांश दिनुपर्छ, तब उसको उपहार स्वैच्छिक होइन, उसको क्षमता अनुसार होइन र उसको हृदयबाट होइन कर्तव्यको कारणले हो। यसरी, आफ्नो दशांश दिएर एकले आफ्नो इनाम, मुक्ति कमाउँछ। (rd)]

तेस्रो शताब्दीमा, कार्थेजको साइप्रियन पहिलो ईसाई लेखक थिए जसले पादरीहरूलाई आर्थिक रूपमा सहयोग गर्ने अभ्यासको उल्लेख गरे। जसरी लेवीहरूलाई दशांशले समर्थन गरेको थियो, त्यसरी नै क्रिस्चियन पादरीहरूले पनि समर्थन गर्नुपर्छ भनेर उहाँले आग्रह गर्नुभयो। पादरीहरू र धर्मनिरपेक्ष अधिकारीहरूद्वारा लागू! 28 (पृ. 177 जहाँसम्म पादरीहरूको तलब जान्छ, पहिलो तीन शताब्दीसम्म मन्त्रीहरू तलबविहीन थिए। तर जब कन्स्टेन्टाइन देखा पयो, उनले चर्चको कोषबाट पादरीहरूलाई निश्चित तलब दिने प्रथा स्थापना गरे र नगरपालिका र शाही खजानाहरू। 30 यसरी पादरीहरूको तलबको जन्म भयो। (पृष्ठ 178)

पास्टरहरूलाई तलब दिनुले तिनीहरूलाई अरू मानिसहरूभन्दा माथि उठाउँछ। यसले लिपिक जाति सिर्जना गर्दछ जसले ख्रीष्टको जीवित शरीरलाई व्यवसायमा परिणत गर्दछ। "पास्टर" र तिनका कर्मचारीहरूलाई मन्त्रालयको लागि क्षतिपूर्ति दिइने भएकोले, तिनीहरू पेड पेशेवरहरू हुनु र चर्चका बाँकी भागहरू निष्क्रिय निर्भरताको अवस्थामा पुग्छन्। यदि सबै क्रिस्चियनहरूले प्रभुको घरमा कार्यरत पुजारी बन्ने आह्वानसँग सम्पर्कमा आए भने, हामीले हाम्रो पास्टरलाई किन तिर्ने हो? थप रूपमा, पादरीलाई भुक्तान गर्नुले उसलाई मानिस खुशी हुन प्रोत्साहित गर्दछ। (पृ. १८०-१८१)

बप्टिस्मा

अधिकांश इभान्जेलिकल क्रिस्चियनहरूले शिशुको बप्टिस्माको विपरित विश्वासीहरूको बप्टिस्मामा विश्वास गर्छन् र अभ्यास गर्छन्। त्यसैगरी, अधिकांश प्रोटेस्टेन्टहरूले छर्कनुको सट्टा डुबाएर वा खन्याएर बप्टिस्मा गर्ने अभ्यासमा विश्वास गर्छन्। 2 [ब्याप्टिज्म ग्रीक शब्द ब्याप्टिजोबाट आएको हो, जसलाई बप्टिस्मा, डुब्रे, डुबाउने वा डुबाउने, छर्कनेको लागि ग्रीक शब्द rantizo र ग्रीक शब्द ब्याप्टिजो हो। खन्याउनको लागि शब्द cheo (rd)] पहिलो शताब्दीमा, पानीको बप्टिस्मा भनेको कोही प्रभुमा आउने तरिका थियो। 6 यस कारणले गर्दा, स्वीकार र बप्टिस्मा विश्वास बचाउने अभ्याससँग जोडिएको छ। यति धेरै कि नयाँ नियम लेखकहरूले प्रायः विश्वास शब्दको सट्टा बप्टिस्मा प्रयोग गर्छन् र यसलाई "मुक्ति"सँग जोड्छन्। 7 त्यो किनभने बप्टिस्मा प्रारम्भिक ईसाईहरूले ख्रीष्टमा विश्वासको प्रारम्भिक स्वीकारोक्ति थियो। (पृष्ठ 188-189) [डेभिड बर्कोटले भने। बप्टिस्मालाई प्रायः "अनुग्रह" भनिन्छ। (rd)]

हाम्रो समयमा [केही सायद धेरैजसो मण्डलीहरूमा (आरडी)] "पापीको प्रार्थना" ले पानीको बप्टिस्माको भूमिकालाई प्रतिस्थापन गरेको छ। अविश्वासीहरूलाई भनिएको छ, "मेरो पछि यो प्रार्थना भन्नुहोस्, येशूलाई आफ्नो व्यक्तिगत मुक्तिको रूपमा स्वीकार गर्नुहोस्, र तपाईं मुक्ति पाउनुहुनेछ।" तर सबै नयाँ नियममा हामी कतै पनि पापीको प्रार्थनाद्वारा कुनै पनि व्यक्तिलाई प्रभुमा डोर्याइएको भेट्टाउँदैनौं। र त्यहाँ "व्यक्तिगत" मुक्तिदाताको बारेमा बाइबलमा सबैभन्दा कम कानाफूसी छैन। अर्को तरिका पानी बप्टिस्मा राख्नुहोस् शताब्दी एक मा पापी को प्रार्थना थियो! बप्टिस्मा सुसमाचारको स्वीकृतिसँगै थियो र यो तुरुन्तै भयो। (पृ. १८९) [१ पत्रुस ३:२१ मा पत्रुसले भनेका छन् कि बप्टिस्माले अब येशू ख्रीष्टको पुनरुत्थानद्वारा उहाँलाई उहाँका पापहरू क्षमा गर्नको लागि परमेश्वरलाई पुकार्छ। (rd)]

बप्टिस्माले विगतसँग पूर्ण ब्रेक र ख्रीष्ट र उहाँको मण्डलीमा पूर्ण प्रवेशको रूपमा चिन्ह लगायो। बप्टिस्मा एकै साथ थियो र विश्वासको कार्य साथै विश्वासको अभिव्यक्ति। 8 (पृष्ठ 189)

दोस्रो शताब्दीको सुरुमा केही प्रभावशाली क्रिस्चियनहरूले बप्टिस्मा गर्नु अघि शिक्षा, प्रार्थना र उपवासको अवधि हुनुपर्छ भनेर सिकाउनुभयो। तत्काल भएका छन्। (rd)]

परम्पराले पानीको बप्टिस्मा पछिको वास्तविक अर्थ र शक्तिलाई हटाएको छ। पानीको बप्टिस्मालाई सही तरिकाले कल्पना गरिएको र अभ्यास गर्नु भनेको मानिस, भूतहरू, स्वर्गादूतहरू र परमेश्वरको सामु विश्वासको विश्वासको स्वीकार हो। बप्टिस्मा एउटा दृश्य चिन्ह हो जसले संसारबाट हाम्रो अलगाव, 47 ख्रीष्टसँग हाम्रो मृत्यु, हाम्रो पुरानो मानिसको गाड्ने, 48 पुरानो सृष्टिको मृत्यु, 49 र परमेश्वरको वचनको धुलाई चित्रण गर्दछ। नयाँ नियमको पानी बप्टिस्मालाई पापीको प्रार्थनामा बदल्नु भनेको यसको परमेश्वरले

दिनुभएको गवाहीको बप्तिस्मालाई समाप्त गर्नु हो। (pg. 196) [बुढा वा देहधारी मानिस (पापी मानिस) ख्रीष्ट र उहाँको सन्देशलाई विश्वास गर्थे, आफ्नो पापपूर्ण जीवन शैलीमा मर्नुभयो, पानीमा गाडिनुभयो (डुब्नु वा बप्तिस्मा)। उहाँ पापबाट शुद्ध हुनुभयो, नयाँ जीवित आत्मिक प्राणीको रूपमा पुनरुत्थान हुनुभयो र उहाँको विश्वास, विश्वास, विश्वास र आज्ञाकारिताद्वारा परमेश्वरद्वारा ख्रीष्टको शरीर, मण्डलीमा राखिनुभयो। (rd)]

*{ ग्रीक सुन्याष्टे (+ थाष्टे एन्टोम्ब सहितको सूर्य) -संग गाडन, वा सँगै (वाइन्स एक्सपोजिटर डिकशनरी) - त्यसैले एक गाडिएको छ र उहाँको मृत्युमा ख्रीष्टसँग एकताबद्ध छ।}

प्रभु भोज

प्रारम्भिक ईसाईहरूका लागि, प्रभुको भोज सामुदायिक भोजन थियो। २२ मूड उत्सव र आनन्दको थियो। जब विश्वासीहरू पहिलो पटक खानाको लागि भेला भए, तिनीहरूले रोटी भाँचे र वरिपरि घुमाए। त्यसपछि तिनीहरूले आफ्नो खाना खाए, जुन कचौरा वरिपरि पार गरिसकेपछि समाप्त भयो। प्रभुको भोज अनिवार्य रूपमा भोज थियो। र त्यहाँ कुनै पादरीहरू थिएनन्। ३१ पावलको १ कोरिन्थी ११:२७-३३ मा अयोग्यताको बारेमा चेतावनी दिइएको कथनले गर्दा कोही-कोहीले प्रभुको भोज खतरनाक थियो भनेर सिकाउन थाले। स्पष्ट रूपमा, तिनीहरूले गरिबहरू विरुद्ध भेदभाव गर्ने र अयोग्य भागको रूपमा रक्सी पिउने चेतावनीसँग सम्बन्धित थिएनन्। (पृष्ठ १९२)

टर्टुलियन (सी. १६० - c. २२५) को समयमा, रोटी र कचौरा खानाबाट अलग हुन थाल्यो। २५ भोजनको परित्याग संग, रोटी र प्रभु भोज को सर्तहरू ग्रीक शब्द संग प्रतिस्थापित गरियो। Eucharist. ३० Irenaeus (१३०-२००) ले यसलाई "बलिदान" वा "बलिदान" को रूपमा उल्लेख गर्न थाले। एउटा वेदी टेबल जहाँ रोटी र कचौरा राखिएको थियो र पीडितलाई प्रस्ताव गरिएको ठाउँको रूपमा देखियो। ३२ भोज अब एक सामुदायिक कार्यक्रम थिएन। यो बरु एक पुजारी अनुष्ठान थियो जुन टाढाबाट हेर्नु पर्ने थियो। चौथो र पाँचौं शताब्दीमा, त्यहाँ भय र डरको भावना बढ्दै गयो। ३३ (pg. १९४)

Transubstantiation को सिद्धान्त संग, परमेश्वरका जनहरु डर को भावना संग तत्वहरु लाई सम्पर्क गर्थे। तिनीहरू तिनीहरूको नजिक जान पनि हिचकिचाउँथे। ४३ जब युकेरिस्टका शब्दहरू पादरीले बोलेका थिए, यो विश्वास थियो कि रोटी शाब्दिक रूपमा भगवान भयो। ४४ [वास्तवमा मासु र रगत (rd)]। (pg. १९५) नयाँ नियममा नै, प्रभुको भोजको उपासना गर्ने संगतिको नेतृत्व गर्नु कसैको विशेष विशेषाधिकार वा कर्तव्य थियो भनेर कुनै संकेत छैन। ५२ (pg. १९७)

ईसाई शिक्षा

अधिकांश ईसाईहरूको दिमागमा औपचारिक शिक्षाले व्यक्तिलाई प्रभुको काम गर्न योग्य बनाउँछ। जबसम्म एक क्रिश्चियनले बाइबल कलेज वा सेमिनरीबाट स्नातक गरेको छैन, उसलाई "पारा" मन्त्री, छद्म ईसाई कार्यकर्ताको रूपमा हेरिन्छ। त्यस्ता व्यक्तिले प्रचार गर्न, सिकाउन, बप्तिस्मा दिन वा प्रभुको भोजको व्यवस्थापन गर्न सक्दैन किनकि उसलाई औपचारिक रूपमा त्यस्ता कामहरू गर्न तालिम दिइएको छैन ... हैन? (पृष्ठ १९९-२००)

प्रथम शताब्दीको दौडान क्रिश्चियन तालिमहरू शैक्षिक भन्दा पनि हातमा आधारित थिए। यो बौद्धिक शिक्षाको सट्टा प्रशिक्षुताको कुरा थियो। यो आत्मामा लक्षित थियो, अगाडिको लोभ भन्दा पनि:

तिनीहरूले पुरानो, अनुभवी कामदारको रेखदेखमा ईसाईहरूको समूहसँग साझा जीवन बिताएर आवश्यक पाठहरू सिके।

त्यसकारण, प्रत्येक क्रिश्चियनलाई सुसज्जित गर्नको लागि उत्तम संरचना पहिले नै ठाउँमा छ। यसले सेमिनारहरू र सप्ताहन्त सेमिनारहरू अघि बढाउँछ र ती सबैलाई बाहिर निकाल्छ। तिनीहरूले जीवनको भट्टीमा, तर्कसंगत, जीवित, काम गर्ने र सेवा गर्ने सन्दर्भमा सिके। २ (पृष्ठ २००)

धर्मशास्त्रीय शिक्षाका चार चरणहरू छन्: (पृष्ठ २०१-२०६)

- एपिस्कोपल - पितृवादी युग (तेस्रो देखि पाँचौं शताब्दी) मा धर्मशास्त्र एपिस्कोपल थियो किनभने त्यस दिनका प्रमुख धर्मशास्त्रीहरू विशप थिए। ६
- मठ - धर्मशास्त्रीय शिक्षाको भिक्षु चरण तपस्वी र रहस्यमय जीवनसँग जोडिएको थियो। यो भिक्षु समुदायहरूमा बस्ने भिक्षुहरूले सिकाएको थियो र एक समयमा पूर्वी चर्चका पिताहरू प्लेटोनिक विचारमा डुबेका थिए। उदाहरणका लागि, जस्टिन मार्टरले विश्वास गरे कि दर्शन भनेको अन्यजातिहरूका लागि परमेश्वरको प्रकाश हो। १०
- विद्वान - धर्मशास्त्रीय शिक्षाको तेस्रो चरण विश्वविद्यालयको संस्कृतिको लागि धेरै ऋणी छ। ३३ एबेलार्ड (१०७९-११४२) ले सत्य प्रकट गर्न एरिस्टोटेलियन तर्क लागू गरे। ३४ मार्टिन लुथर (१४८३-१५४६) ले भने, "विश्वविद्यालयहरूका लागि ठाउँहरू बाहेक अरु के छन्? ग्रीक महिमामा युवाहरूलाई प्रशिक्षण दिनुहोस्।" ३७

- d. सेमिनारियन - सेमिनरी धर्मशास्त्र विश्वविद्यालयहरूमा सिकाइने शैक्षिक धर्मशास्त्रबाट विकसित भयो जुन एरिस्टोटलको दार्शनिक प्रणालीमा आधारित थियो। 39 एकिनासको सम्भवतः सबैभन्दा ठूलो प्रभाव थियो। उहाँको मुख्य शोध यो थियो कि ईश्वर मानवीय कारणबाट चिनिन्छ र उहाँले सत्यमा पुग्नको लागि हृदयको लागि बुद्धिलाई प्राथमिकता दिनुभयो।

तर्क र बुद्धिले हामीलाई परमेश्वरको बारेमा जान्न र हामीलाई थाहा भएको कुरा सञ्चार गर्न मद्दत गर्न सक्छ। तर तिनीहरू हामीलाई आध्यात्मिक प्रकाश दिनमा कमजोर हुन्छन्। भगवानलाई गहिरोसँग चित्रको लागि बुद्धि प्रवेशद्वार होइन। न त भावनाहरू छन्। 43 उच्च शक्तिको बुद्धि र रेजर-तीक्ष्ण तर्क कौशलले स्वचालित रूपमा आध्यात्मिक पुरुष र महिलाहरू उत्पन्न गर्दैन। Blaise Pascal (1623-1662) एक पटक भने "यो हृदय हो जसले भगवानलाई बुझ्छ, र कारण होइन।" 45 (पृ. 206) [परमेश्वरसँग घनिष्ठ सम्बन्ध हुनुपर्छ। (rd)]

ग्रीक दार्शनिक प्लेटो र सोक्रेटिसले ज्ञान सद्गुण हो भनेर सिकाउनुभयो। राम्रो ज्ञानको मात्रामा निर्भर गर्दछ। तसर्थ, ज्ञानको शिक्षा नै सद्गुणको शिक्षा हो। यो प्लेटोनिक विचारमा आधारित छ कि ज्ञान नैतिक चरित्रको बराबर हो। [ज्ञानवाद (आरडी)]

समकालीन धर्मशास्त्रीय शिक्षा भनेको डाटा ट्रान्सफर शिक्षा हो। यो नोटबुकबाट नोटबुकमा सर्छ। प्रक्रियामा, हामी धर्मशास्त्र विरलै घाँटी तल पुग्छ। यदि विद्यार्थीले आफ्नो प्रोफेसरको विचारलाई सही रूपमा तोता दिन्छ भने, उसलाई डिग्री प्रदान गरिन्छ। तसर्थ, भ्रम यो हो कि स्नातकहरू तुरुन्तै योग्य हुन्छन्³⁶ यद्यपि उहाँसँग जीवनको शरीरमा कुनै हातमा अनुभव भए तापनि। सायद सेमिनरी र बाइबल कलेजको सबैभन्दा हानिकारक समस्या यो हो कि तिनीहरूले मानवीय रूपले बनाएको प्रणालीलाई निरन्तरता दिन्छ जसमा पादरीहरू बस्छन्, सास फेर्छन् र तिनीहरूको अस्तित्व हुन्छ। 109 (पृ. 216-218)

नयाँ नियमको पुनः नजिक

चर्च यसको वरपरको संस्कृतिबाट प्रभावित छ, यसको नकारात्मक प्रभावहरूबाट अनभिज्ञ देखिन्छ। उहाँको प्रशिक्षण र शिक्षाको कारण, हामी पास्टर वा प्रचारकको राज्यलाई बाइबलीय रूपमा स्वीकार गर्ने झुकाव राख्छौं।

त्यसकारण, हामी सामान्यतया बाइबलमा जानु आवश्यक ठान्दैनौं कि उहाँको भनाइको वैधता निर्धारण गर्ने प्रयासमा "मैले सधैं सुनेको छु।" जब हामी अध्ययन गर्छौं हामी सामान्यतया "प्रूफ टेक्स्ट मेथड" को प्रयोग गर्छौं, जुन 1590 को दशकको हो। प्रोटेस्टेन्ट विद्वान भनिने मानिसहरूको एउटा समूहले सुधारकहरूको शिक्षा लिए र त्यसपछि एरिस्टोटेलियन तर्कका नियमहरू अनुसार व्यवस्थित गरे। २ तिनीहरूले धर्मशास्त्र मात्र ईश्वरको वचन होइन, तर यसको प्रत्येक भागमा परमेश्वरको वचन हो भन्ने धारणा राखे। आफैंको - सन्दर्भको पर्वाह नगरी। (पृष्ठ २२२-२२३)

नयाँ नियमको दुई तिहाइ भाग पावलका पत्रहरू मिलेर बनेको छ। दोस्रो शताब्दीको प्रारम्भमा जब तिनीहरू एक भोल्युममा संकलित थिए तिनीहरू सबैभन्दा लामोदेखि छोटोको क्रममा व्यवस्थित गरियो। त्यसपछि नयाँ नियम कम्पाइल गर्दा, सुसमाचार र प्रेरितहरू पावलका पत्रहरू र अन्तमा प्रकाशको अगाडि राखिएको थियो। (pg. 226) 1227 मा पेरिस विश्वविद्यालयका एक प्राध्यापकले बाइबलका पुस्तकहरूलाई अध्यायहरूमा विभाजित गरे। यो 1551 सम्म थिएन कि वाक्यहरू नम्बर गरिएको थियो। 11 (पृष्ठ 228-229)

ख्रीष्टियनहरूलाई सामान्यतया आठवटा तरिकाहरू मध्ये एउटामा बाइबलमा पुग्न सिकाइएको छ जुन पदहरू खोज्नेछ:

- तपाईंलाई प्रेरणा दिन्छ।
- परमेश्वरले के प्रतिज्ञा गर्नुभएको छ भनी तपाईंलाई बताउनुहोस् ताकि तपाईं विश्वासमा यसलाई स्वीकार गर्न सक्नुहुन्छ, तपाईं के चाहनु हुन्छ परमेश्वरलाई बाध्य पार्दै।
- भगवानले तिमीलाई के गर्न आदेश दिनुहुन्छ भन।
- तपाईंले शैतानलाई उसको बुद्धिबाट डराउन वा प्रलोभनको घडीमा उसको प्रतिरोध गर्न उद्धरण गर्न अनुमति दिनुहोस्।
- आफ्नो विशेष सिद्धान्त प्रमाणित गर्नुहोस् ताकि तपाईं आफ्नो धर्मशास्त्रीय स्प्यारिङ पार्टनरलाई टुक्रा र पासा गर्न सक्नुहुन्छ।
- अरूलाई नियन्त्रण वा सुधार गर्नुहोस्।
- राम्रोसँग "प्रचार" गर्नुहोस् र राम्रो "उपदेश" सामग्री बनाउनुहोस्।
- अनियमित रूपमा फिलप गर्दा देखा पर्दछ।

यी विधिहरूले खण्डको सन्दर्भ जान्न र लेखकले पठाउन खोजेको सन्देश निर्धारण गर्न सक्षम हुने अवसर प्रदान गर्दैन। सन्दर्भ यति महत्त्वपूर्ण छ कि यो बिना एक विपरित निष्कर्ष निकाल्न सक्छ कि एक अभिप्रेत छ। (पृष्ठ 230)

येशू, क्रान्तिकारी

प्रारम्भिक ईसाईहरू तीव्र रूपमा ख्रीष्ट-केन्द्रित थिए। येशू ख्रीष्ट तिनीहरूको नाडीको धड्कन हुनुहुन्थ्यो। उहाँ तिनीहरूको जीवन, तिनीहरूको सास र तिनीहरूको केन्द्रीय बिन्दु सन्दर्भ हुनुहुन्थ्यो। उहाँ तिनीहरूको उपासनाको वस्तु, तिनीहरूका गीतहरूको विषय, र तिनीहरूको छलफल र शब्दावलीको विषयवस्तु हुनुहुन्थ्यो। तिनीहरूले प्रभु येशू ख्रीष्टलाई सबै कुरामा केन्द्रीय र सर्वोच्च बनाए।

- नयाँ नियमको चर्च
  - a. उपासनाको कुनै निश्चित क्रम [लिटर्जी (आरडी)] थिएन।
  - b. खुला-सहभागिता बैठकहरूमा भेला भयो।
  - c. दर्शकको रूपमा कोही थिएन [सम्भवतः आगन्तुकहरू (rd) बाहेक]।
- तिनीहरूको भेलाको उद्देश्य थियो:
  - a. पारस्परिक सुधार। [ख्रीष्टप्रति विश्वासयोग्यतालाई प्रोत्साहन दिनुहोस्। (rd)]
  - b. आफ्नो शरीरको हरेक कार्यमा प्रभुलाई देखाउन।
  - c. धार्मिक "सेवा" होइन।
  - d. स्वतन्त्रता, सहजता र आनन्दको वातावरण।
  - e. कसैको विशेष मन्त्रालयको प्लेटफर्मको रूपमा काम नगर्ने।
- नयाँ नियमको मण्डली आमनेसामने समुदायको रूपमा बस्यो।
- ईसाई धर्म पहिलो र एक मात्र धर्म थियो जुन संसारले कहिल्यै थाहा पाएको थियो जुन अनुष्ठान, पादरीहरू र पवित्र भवनहरूको शून्य थियो। चर्चको अस्तित्वको पहिलो 300 वर्षको लागि, ईसाईहरू घरहरूमा भेला भए। विशेष अवसरहरूमा तिनीहरूले कहिलेकाहीं ठूलो सुविधा प्रयोग गर्थे (जस्तै सोलोमनको पोर्च)।
- चर्चमा पादरीहरू थिएनन्।
- मण्डलीको निर्णय गर्ने जिम्मा सम्पूर्ण सभाको काँधमा पर्यो।
- यो संगठनात्मक हैन अर्गानिक थियो। मानिसहरूलाई कार्यालयहरूमा राखेर, कार्यक्रमहरू सिर्जना गरेर, अनुष्ठानहरू निर्माण गरेर, र माथि-डाउन पदानुक्रम वा चेन-अफ-कमान्ड संरचनाको विकास गरेर तिनीहरू एकसाथ जोडिएका थिएनन्। चर्च एक जीवित र सास फेर्ने जीव थियो।
- दशांश दिने अभ्यास थिएन तर तिनीहरूले आफ्ना गरिब र चर्च रोप्रेहरूलाई मद्दत गर्न आफ्नो क्षमता अनुसार दिए।
- बप्टिस्मा भनेको पानीमा गाड्नु (विसर्जन) थियो जुन पापमा मृत्यु भएपछि तुरुन्तै भयो। [पिटरले १ पत्रुस ३:२१ मा भनेका छन्, "बप्टिस्माले अब तपाईंलाई बचाउँछ - शरीरको फोहोर हटाउने होइन, तर असल विवेकको लागि परमेश्वरलाई अपील - येशू ख्रीष्टको पुनरुत्थानद्वारा।" (rd)]
- उनीहरूले भवन निर्माण गरेका छैनन्।
- प्रशिक्षण एक परिपक्व अनुभवी ईसाई द्वारा काम मा थियो। [प्रेषितहरू, अगमवक्ताहरू, प्रचारकहरू र पास्टरहरू र शिक्षकहरू। (एफिसी ४:११) [ख्रीष्टका सेवकहरू बाइबलले पाठलाई सन्दर्भ गर्नुहोस्]
- तिनीहरू सम्प्रदायहरूमा विभाजित थिएनन्। सबै पापमा मरेर, पानीमा डुबेर गाडेर, नयाँ जीवित आत्मिक सृष्टिमा परमेश्वरद्वारा पुनरुत्थान भएर र ख्रीष्टको शरीरमा राखेर ख्रीष्टमा थिए। [बाइबलले लेसन युनाइटेड इन ख्रीष्टमा हेर्नुहोस्]

निष्कर्ष र सिफारिसहरू

प्रारम्भिक ईसाई लेखकहरू, प्रायः "चर्च फादरहरू" भनेर चिनिन्छन्, लेखकहरूले उद्धृत गरेका थिए र यस पुस्तिकामा प्रयोग गरिएका सूचीबद्ध स्रोतहरूका लेखकहरू नयाँ नियमका लेखकहरू जस्तै प्रेरित थिएनन्। केही मुद्दाहरूमा केही लेखकहरूको सैद्धान्तिक स्थितिहरू प्रायः समान अवधिका अन्य लेखकहरूको व्याख्याको विरोधाभास हुन्छन् र सामान्यतया धर्मशास्त्रसँग मेल खाँदैनन्। वास्तवमा, केही लेखकहरूले केही सिद्धान्तहरू र विश्वासहरूलाई विधर्मी भनेर उल्लेख गरे। यसले भन्यो, तिनीहरूका लेखहरूले सुरुका केही शताब्दीहरूमा केही चर्चहरूमा अभ्यासहरूको मूल्यवान जानकारी प्रदान गर्दछ र प्रेरितहरूबाट जति टाढा हट्यो, गलत शिक्षा र अभ्यासहरूको सम्भावना बढि हुन्छ।

धेरै, यदि धेरै होइन, मूर्तिपूजक ईसाई धर्म को आरोप को? एक व्यक्ति को लागी मान्य हुन सक्छ। तिनीहरूलाई सत्यको रूपमा स्वीकार गर्नु अघि, तिनीहरू सन्दर्भमा लिइएका बाइबलका कथनहरूद्वारा प्रमाणित गरिनुपर्छ।

1. व्यक्तिगत अध्ययन पछि यहाँ प्रस्तुत गरिएको प्रत्येक मुद्दा वा शुल्कलाई सानो समूह अध्ययनमा अध्ययन गरिनु पर्छ जहाँ प्रत्येक सहभागीले अरूको निष्कर्षमा प्रश्न गर्न वा चुनौती दिन सक्छ। यदि समूहले मुद्दा वा शुल्क वैध छ भन्ने कुरामा सहमत भएमा, थप प्रश्न र चुनौतीहरूको लागि अध्ययनलाई ठूला समूहहरूमा विस्तार गरिनुपर्छ। यसले स्पष्ट र अधिक सही बुझाइ प्रदान गर्नुपर्दछ र अनजान भाइबहिनीहरूलाई जबरजस्ती परिवर्तनको रूप हटाउन मद्दत गर्दछ।

2. शास्त्र विपरीत निष्कर्षमा परेको कुनै पनि अभ्यासलाई प्रतिस्थापन गर्नु अघि, एक निर्दिष्ट समय छुट्याउनु पर्छ र असमझदारी, विचार वा विवादको भिन्नता समाधानको लागि एक प्रक्रिया स्थापित गर्नुपर्छ। प्रत्येक क्रिस्चियन भाइ वा बहिनीसँग प्रेमको वातावरणमा अध्ययन गर्ने, प्रश्न गर्ने वा कुनै पनि वा सबै निष्कर्षहरूलाई चुनौती दिने अवसर हुनुपर्छ। त्यसपछि निष्कर्ष त्रुटिपूर्ण साबित भएको अवस्थामा बिस्तारै कार्यान्वयन गर्नुपर्छ।

3. परिवर्तनको लागि मात्र परिवर्तन गर्नु हुँदैन।

भर्खरको अध्ययनमा बर्ना समूहले आस्थाको समूह अभिव्यक्तिमा सक्रिय को हो भन्ने सार्वजनिक गरेको थियो जसमा उनीहरूले आफ्नो विश्वासमा सक्रिय रूपमा भाग लिने अमेरिकीहरूको प्रोफाइलहरू खोजेका थिए। अध्ययनले निम्न अन्तर्दृष्टि प्रदान गर्दछ:

1. चर्च जानेहरू मध्ये 53% महिलाहरू [अमेरिकी जनसंख्याको 50.7%] छन्।
2. 56% होम चर्च सहभागीहरू पुरुष हुन्।
3. 67% चर्च जानेहरू विवाहित छन्।
4. घर जाने चर्च जानेहरू मध्ये 50% पुरुषहरू छन् र 50% महिलाहरू छन्।
5. 56% चर्च जानेहरू 45 वर्ष वा माथिका छन् (राष्ट्रिय जनसंख्या 52% हो); 44% 18 देखि 44 सम्म थिए।
6. घर चर्चहरूमा औसत उमेर 56 थियो र तिनीहरूले साना बच्चाहरूको आमाबाबु समावेश गर्ने सम्भावना कम थियो।
7. उत्तरपूर्वीहरू साना समूहहरूमा सक्रिय हुने सम्भावना थिएन।
8. घरेलु चर्च सहभागीहरूको सबैभन्दा ठूलो हिस्सा पश्चिमीहरूको थियो।
9. दक्षिणीहरू घरमा चर्चका सहभागीहरू हुने सबैभन्दा कम सामान्य थिए तर साना समूहका सहभागीहरूमध्ये 1/2 बनेका थिए।
10. केवल 6% क्याथोलिकहरू घरको चर्चहरूमा उपस्थित हुन्छन्।
11. इभान्जेलिस्टिक प्रोटेस्टेन्टहरू सबैभन्दा ठूलो सहभागी थिए।
12. 26 देखि 30% कालोहरू साना समूह र घर चर्चहरूमा सहभागी थिए (औसत राष्ट्रिय कालो जनसंख्या 13% हो)।
13. 67% चर्च जानेहरूले "चर्च सेवाहरू" बाहिर बाइबल पढ्छन्।
14. 84% घर चर्च सहभागीहरूले "चर्च सेवाहरू" बाहिर बाइबल पढ्छन्।
15. साधारणतया साधारण मण्डलीहरूमा, घरका चर्चहरू र साना समूहका सहभागीहरू बढी सक्रिय हुन्छन् र बाइबल अध्ययन/पढ्छन् र निम्न कुराहरू खोज्छन्:
  - a. ख्रीष्ट र उहाँको वचनको जीवित उपस्थिति पहिचान गर्नुहोस्।
  - b. एकअर्काप्रति स्वस्थ प्रेम सम्बन्ध विकास गर्नुहोस्
  - c. संसारमा जानुहोस् र तिनीहरूको भलाइ र परमेश्वरको महिमाको लागि चेला बनाउनुहोस्

साधारण चर्च सरोकारहरू

साधारण र घर मण्डलीहरूको सबै गतिविधिहरू भिन्न त्यहाँ चिन्ताहरू छन् वा हुनुपर्छ

- a. ख्रीष्ट र प्रेरितहरूको शिक्षामा सत्य रहनुहोस्।
- b. परम्परागत संस्थागत चर्चहरूको विघटन वा निरन्तरता
  1. यसले मानिसहरूलाई परम्परागत चर्च छोड्न प्रोत्साहित गर्नेछ।
  2. धेरै सेमिनरी र बाइबल कलेजहरू बन्द हुनेछन्।
  3. हाम्रा अभयारण्यहरू ताला लगाउनु पर्छ।
  4. धेरै पास्टरहरू हटाइनेछन्।
  5. संस्कृति, विधर्म र दुर्व्यवहार नियन्त्रण हुने छैन।
  6. नेतृत्व लोप हुनेछ।
  7. विरोधाभासपूर्ण विचार उत्पन्न हुनेछ।
  8. सामान्य नेताहरू अरूको हेरचाहको लागि योग्य छैनन्।
  9. क्यारिज्याटिक नेताहरूले बैठकहरूमा हावी हुनेछन्।
  10. घर चर्चहरूको औसत छ महिना छ, कसरी ईसाई धर्म बाँच्नेछ।
  11. चर्च नगरिएका र आगन्तुकहरूले फोन बुक सूचीकरण नभएको कारणले चर्च पत्ता लगाउन असमर्थ हुनेछन्।
  12. तिनीहरूले "चर्चमा जानुहोस्" लाई पापी रूपमा अस्वीकार गर्ने संस्कृतिलाई बेचेका छन्।
  13. तिनीहरूले व्यक्तिको पूजा र व्यक्तिवादलाई बढावा दिन्छन्।
  14. तिनीहरू विश्वासको निजी संसारमा फर्किएका छन्।
  15. अर्थोडक्सी कायम रहनेछैन

16. जंगली धर्मशास्त्रहरू प्रचलित हुनेछन्।
17. उपदेशहरू र औपचारिक बाइबल कक्षाहरू अशिक्षित विश्वासीहरूको परिणाम स्वरूप हराउनेछन्।
wikipedia.org/wiki/simple_church

क्रिश्चियन उपदेश कहाँबाट आयो?

हामी सबैको सबैभन्दा पवित्र चर्च अभ्यासहरू मध्ये एकमा आउँछौं: उपदेश। उपदेश हटाउनुहोस् र उपासनाको प्रोटेस्टेन्ट अर्डर ठूलो अंशमा गीतफेस्ट हुन्छ। प्रवचन हटाउनुहोस् र आइतवार बिहानको सेवामा उपस्थिति घटाउन विनाश भएको छ।

उपदेश प्रोटेस्टेन्ट लिटर्जीको आधार हो। पाँच सय वर्षदेखि यो घडीको काम जस्तै चलेको छ। हरेक आइतवार बिहान, पादरी आफ्नो व्यासपीठमा जान्छन् र निष्क्रिय, प्यू-वार्मिङ्ग दर्शकहरूलाई प्रेरणादायी भाषण दिन्छन्।

धेरै क्रिश्चियनहरू मण्डलीमा जाने कारण यही नै मुख्य कुरा हो। वास्तवमा, सम्पूर्ण सेवा प्रायः प्रवचनको गुणस्तरद्वारा न्याय गरिन्छ। गत आइतबार मण्डली कस्तो थियो भनेर एक व्यक्तिलाई सोध्नुहोस् र तपाईंले सम्भवतः सन्देशको विवरण पाउनुहुनेछ। छोटकरीमा भन्नुपर्दा, समकालीन क्रिश्चियन मानसिकताले प्रायः उपदेशलाई आइतवार बिहानको उपासनासँग तुलना गर्छ। तर यो त्यहाँ समाप्त हुँदैन।

उपदेश हटाउनुहोस् र तपाईंले असंख्य विश्वासीहरूको लागि आध्यात्मिक पोषणको सबैभन्दा महत्त्वपूर्ण स्रोतलाई हटाउनुभएको छ (यसैले यो सोचिएको छ)। यद्यपि आश्चर्यजनक वास्तविकता यो हो कि आजको उपदेशको धर्मशास्त्रमा कुनै जरा छैन। बरु, यो मूर्तिपूजक संस्कृतिबाट उधारिएको थियो, पालनपोषण र ईसाई विश्वासमा अपनाइयो। तर त्यहाँ थप छ।

प्रवचनले वास्तवमा त्यही उद्देश्यलाई हटाउँछ जसको लागि प्रभुले सभा भेलाको डिजाइन गर्नुभयो। र यसको साँचो आध्यात्मिक वृद्धिसँग धेरै कम सम्बन्ध छ।

उपदेश र बाइबल

निस्सन्देह, अधिल्लो केही अनुच्छेदहरू पढ्ने कसैले जवाफ दिनेछ: "मानिसहरूले सम्पूर्ण बाइबलमा प्रचार गरे। निस्सन्देह, उपदेश धर्मशास्त्रीय हो!" हो, धर्मशास्त्रले प्रचार गर्ने पुरुष र महिलाहरूको रेकर्ड राख्छ। यद्यपि, पवित्र शास्त्र र समसामयिक उपदेशमा वर्णन गरिएको आत्मा-प्रेरित प्रचार र शिक्षामा भिन्नता छ। यो भिन्नता वस्तुतः सधैं बेवास्ता गरिन्छ किनभने हामीलाई अनजानमा हाम्रा आधुनिक-दिनका अभ्यासहरूलाई धर्मशास्त्रमा पढ्नको लागि सर्त गरिएको छ। त्यसोभए, हामी गलत रूपमा आजको pulpiterism लाई बाइबलीय रूपमा स्वीकार गर्छौं। यसलाई अलिकति खुलासा गरौं। वर्तमान समयको क्रिश्चियन उपदेशमा निम्न विशेषताहरू छन्:

- यो एक नियमित घटना हो - कम्तिमा हप्तामा एक पटक पल्पिटबाट विश्वासपूर्वक डेलिभर गरिन्छ।
- यो एउटै व्यक्ति द्वारा डेलिभर गरिन्छ - प्रायः पास्टर वा एक नियुक्त अतिथि वक्ता।
- यो एक निष्क्रिय दर्शकहरूलाई डेलिभर गरिएको छ - अनिवार्य रूपमा यो एक मोनोलोग हो। यो एक विशिष्ट संरचना भएको बोलीको खेती गरिएको रूप हो। यसले सामान्यतया परिचय, तीन देखि पाँच अंक, र निष्कर्ष समावेश गर्दछ।

यसलाई बाइबलमा उल्लिखित प्रकारको प्रचारसँग तुलना गर्नुहोस्। तानाच (पुरानो नियम) मा, यहोवाका मानिसहरूले प्रचार गरे र सिकाए। तर तिनीहरूको बोलीले समकालीन उपदेशको नक्सा बनाएको छैन। यहाँ तानाच प्रचार र शिक्षणका विशेषताहरू छन्:

- दर्शकहरूको सक्रिय सहभागिता सामान्य थियो।
- अगमवक्ताहरू र पुजारीहरूले एक सेट लिपिको सट्टा अस्थायी रूपमा र वर्तमान बोझबाट बोलेका थिए।
- तानाच अगमवक्ताहरू वा पुजारीहरूले यहोवाका जनहरूलाई नियमित भाषणहरू दिएका थिए भन्ने कुनै सङ्केत छैन। बरु, तानाच प्रचारको प्रकृति छिटपुट, तरल र श्रोताको सहभागिताको लागि खुला थियो।

अब नवीकरण गरिएको करार (नयाँ नियम) मा आउनुहोस्। मास्टर यहुशुआले समान श्रोताहरूलाई नियमित उपदेश दिएनन्। उहाँको उपदेश र शिक्षाले विभिन्न रूपहरू लियो। र उहाँले आफ्ना सन्देशहरू विभिन्न श्रोताहरूलाई सुम्पनुभयो। (निस्सन्देह, उहाँले आफ्ना धेरैजसो शिक्षाहरू उहाँका चेलाहरूमा केन्द्रित गर्नुभयो। यद्यपि उहाँले तिनीहरूलाई ल्याउनुभएको सन्देशहरू निरन्तर रूपमा सहज र अनौपचारिक थिए।)

एउटै ढाँचा पछ्याउँदै, प्रेरितहरूमा रेकर्ड गरिएको प्रेरित प्रचारमा निम्न विशेषताहरू थिए:

- यो छिटपुट थियो।
- यो विशेष समस्याहरूको सामना गर्न विशेष अवसरहरूमा डेलिभर गरिएको थियो।
- यो अनौपचारिक र बयानकारी संरचना बिना थियो।
- यो प्रायः संवादात्मक थियो (अर्थमा यसले दर्शकहरूबाट प्रतिक्रिया र अवरोधहरू समावेश गर्दछ) सट्टा मोनोलोजिकल (एकतर्फी प्रवचन)।

त्यस्तै गरी, नवीकरण गरिएको करार (नयाँ नियम) पत्रहरूले देखाउँछन् कि यहीवाको वचनको सेवकाई तिनीहरूको नियमित जमघटहरूमा सम्पूर्ण सभाबाट आएको हो।" रोमी १२:६-८, १५:१४, १ कोरिन्थी १४:२६, र कलस्सीहरूबाट ३:१६, हामी देख्छौं कि यसमा शिक्षा, उपदेश, भविष्यवाणी, गायन र चेतावनी समावेश थियो। यो "हरेक-सदस्य" को कार्य पनि कुराकानीत्मक थियो (१ कोरिन्थी १४:२९) र अवरोधहरू द्वारा चिह्नित (१ कोरिन्थी १४:३०) समान रूपमा।, स्थानीय एल्डरहरूको आग्रह सामान्यतया अचानक थियो।

छोटकरीमा भन्नुपर्दा, क्रिस्चियन उपभोगका लागि दिइएको समसामयिक उपदेश तनाख (पुरानो नियम) र नवीकरण गरिएको करार (नयाँ नियम) दुवैका लागि विदेशी छ। प्रारम्भिक मसीही भेलाहरूमा यसको अस्तित्वलाई संकेत गर्न धर्मशास्त्रमा केही छैन।"

प्रेरितहरूमा पठाइएका प्रेरित सन्देशहरूको सहज र गैर-वक्तृत्वपूर्ण चरित्र नजिकको निरीक्षणमा स्पष्ट हुन्छ। उदाहरणका लागि प्रेरित २:१४-३५, ७:१-५३, १७:२२-३४ हेर्नुहोस्।

नियमित उपदेशको लागि सबैभन्दा पुरानो रेकर्ड गरिएको ईसाई स्रोत दोस्रो शताब्दीको अन्ततिर पाइन्छ। अलेक्जान्ड्रियाका क्लेमेन्टले क्रिस्चियनहरूलाई परिवर्तन गर्नका लागि उपदेशहरूले त्यति थोरै गरेको तथ्यलाई दुःख दिए।

यद्यपि यसको मान्यता प्राप्त असफलताको बावजूद, उपदेश चौथो शताब्दीमा विश्वासीहरू बीच एक मानक अभ्यास बन्यो।

यसले काँडेदार प्रश्न खडा गरेको छ। यदि प्रथम शताब्दीका क्रिस्चियनहरू उनीहरूको उपदेशको लागि प्रख्यात थिएनन् भने, पोस्ट अपोस्टोलिक क्रिस्चियनहरूले यसलाई कसबाट उठाए? जवाफले बताइरहेको छ: क्रिस्चियन प्रवचन ग्रीक संस्कृतिको मूर्तिपूजक पूलबाट उधारिएको थियो!

उपदेशको हेडवाटरहरू फेला पार्न, हामी पाँचौं शताब्दी ईसापूर्वमा जानुपर्छ र भटकिरहेका शिक्षकहरूको समूहलाई सोफिस्ट भनिन्छ। सोफिस्टहरूलाई वक्तृत्वको आविष्कारको लागि श्रेय दिइन्छ (मननीय बोल्ने कला)। तिनीहरूले चेलाहरू भर्ती गरे र तिनीहरूको भाषण वितरणको लागि भुक्तानी मागे।

सोफिस्टहरू विशेषज्ञ बहस गर्नेहरू थिए। तिनीहरू भावनात्मक अपील, शारीरिक उपस्थिति, र चतुर भाषा प्रयोग गरेर आफ्ना तर्कहरू "बिक्री" गर्न माहिर थिए। समयको दौडान, सोफिस्टहरूको शैली, रूप र वक्तृत्व कौशल तिनीहरूको शुद्धता भन्दा बढी मूल्यवान भयो। यसले "शैलीको खातिर शैली खेती गर्ने" राम्रो वाक्यांशहरूको मालिक भएका पुरुषहरूको वर्गलाई जन्मायो। तिनीहरूले प्रचार गरेका सत्यहरू तिनीहरूको आफ्नै जीवनमा अभ्यास गरिएका सत्यहरू भन्दा अमूर्त थिए। तिनीहरू पदार्थको सट्टा रूप नक्कल गर्न विशेषज्ञ थिए।

सोफिस्टहरूले आफूले लगाएको विशेष लुगाबाट आफूलाई चिन्थे। तिनीहरूमध्ये केहीको एक निश्चित निवास थियो जहाँ तिनीहरूले समान श्रोताहरूलाई नियमित उपदेश दिए। अरूहरू उनीहरूको पालिश गरिएको भाषणहरू वितरण गर्न यात्रा गरे। (उनीहरूले पैसा कमाए जब तिनीहरूले गरे।)

पहिलो रेकर्ड गरिएको क्रिस्चियन प्रवचन AD 100 र AD 150 बीचको क्लेमेन्टको तथाकथित दोस्रो पत्रमा समावेश छ।

हामीले हाम्रा शब्दहरू परिष्कृत र परिष्कृतहरू सोफिस्टहरूबाट पाउँछौं। सोफिस्टीले मनाउन प्रयोग गरिने विशिष्ट र भ्रमपूर्ण (बगस) तर्कलाई जनाउँछ (सोकियो, बुद्धिको आर्केटाइप, 57)। ग्रीकहरूले उनको प्रवचनको सामग्रीको शुद्धतामा वक्ताको शैली र रूपलाई मनाए। तसर्थ, असल वक्ताले आफ्नो प्रवचन प्रयोग गरेर आफ्ना श्रोताहरूलाई आफूलाई झूटो हो भनी थाह भएको कुरा विश्वास गर्न प्रेरित गर्न सक्छ। ग्रीक दिमागको लागि, तर्क जित्नु सत्यलाई डिस्टिल गर्नु भन्दा ठूलो गुण थियो। दुर्भाग्यवश, परिष्कृतताको एक तत्वले ईसाई तहलाई कहिल्यै छोडेको छैन।

कहिलेकाहीँ ग्रीक वक्ता आफ्नो बोल्ने फोरममा प्रवेश गर्थे "पहिले नै आफ्नो पल्पिट-गाउनमा लुगा लगाएको।" त्यसपछि उहाँले आफ्नो प्रवचन ल्याउनु अघि बस्नको लागि आफ्नो व्यावसायिक कुर्सीमा पाइलाहरू चढाउनुहुन्थ्यो।

आफ्नो बिन्दु बनाउन, उसले होमरका पदहरू उद्धृत गर्थे। (केही वक्ताहरूले होमरलाई यति राम्रोसँग अध्ययन गरे कि उनीहरूले उहाँलाई हृदयबाट दोहोर्याउन सक्थे।) त्यसैले स्पेलबाइन्डिङ सोफिस्ट थियो कि उसले प्रायः आफ्ना श्रोताहरूलाई आफ्नो भाषणको क्रममा ताली बजाउन उक्साउने गर्दथ्यो। यदि उहाँको बोलीलाई धेरै राम्रोसँग स्वीकार गरिएको थियो भने, कसैले उहाँको उपदेशलाई "प्रेरित" भन्थे।

सोफिस्टहरू तिनीहरूको समयका सबैभन्दा प्रतिष्ठित मानिसहरू थिए। कतिपयले सार्वजनिक खर्चमा पनि जीवन बिताएका छन्। अरूले उनीहरूको सम्मानमा सार्वजनिक मूर्तिहरू खडा गरेका थिए। लगभग एक शताब्दी पछि, ग्रीक दार्शनिक एरिस्टोटल (384-322 ईसा पूर्व) ले तीन-बुँदे भाषणलाई बयान गरे। एरिस्टोटलले भने, "पूरे कुराको सुरुवात, मध्य र अन्त्य हुनुपर्छ।

समयको दौडान, ग्रीक वक्ताहरूले एरिस्टोटलको तीन-बुँदे सिद्धान्तलाई आफ्नो प्रवचनमा लागू गरे। ग्रीकहरू भाषणबाजीको नशामा थिए। त्यसैले, सोफिस्टहरूले राम्रो प्रदर्शन गरे। जब रोमीहरूले ग्रीस कब्जा गरे, तिनीहरू पनि बयानबाजीको साथ पागल भए। फलस्वरूप, ग्रीको-रोमन संस्कृतिले कसैको वक्तृत्वपूर्ण भाषण सुन्नको लागि अतृप्त भूख विकास गर्यो। यो यति फैशनेबल थियो कि डिनर पछि एक पेशेवर दार्शनिकबाट "प्रदेश" मनोरञ्जनको नियमित रूप थियो।

पुरातन ग्रीक र रोमीहरूले बयानबाजीलाई कलाको सबैभन्दा ठूलो रूपको रूपमा हेरेका थिए। तदनुसार, रोमन साम्राज्यमा वक्ताहरूलाई समान ग्लैमरस स्थितिको साथ प्रशंसा गरिएको थियो जुन अमेरिकीहरूले चलचित्र ताराहरू र पेशेवर खेलाडीहरूलाई प्रदान गर्छन्। तिनीहरू आफ्नो दिनका चम्किलो ताराहरू थिए। वक्ताहरूले उनीहरूको शक्तिशाली बोल्ने सीपहरूद्वारा भीडलाई उन्मादमा ल्याउन सक्थे। वक्तृत्वका शिक्षकहरू, युगको अग्रणी विज्ञान, प्रत्येक प्रमुख शहरको गौरव थिए। तिनीहरूले उत्पादन गरेका वक्ताहरूलाई सेलिब्रिटीको दर्जा दिइयो। छोटकरीमा, ग्रीक र रोमीहरू मूर्तिपूजक उपदेशको लतमा थिए-जस्तै धेरै समकालीन ईसाईहरू लतमा छन्। "क्रिश्चियन" उपदेशमा।

अर्को प्रदूषित स्ट्रिमको आगमन

तेस्रो शताब्दीको वरिपरि ख्रीष्टको शरीरबाट पारस्परिक सेवकाई हराएको बेला एउटा शून्यता सिर्जना भएको थियो। यस समयमा भविष्यसूचक बोझ र सहज विश्वासबाट बोल्ने यात्रा गर्ने क्रिश्चियन कामदारहरूको अन्तिमले चर्चको इतिहासका पानाहरू छोडिदिए। तिनीहरूको अनुपस्थिति भर्ना।, पादरीहरू देखा पर्न थाले। खुला सभाहरू समाप्त हुन थाले, र चर्च जमघटहरू झन्-झन् धेरै धार्मिक हुन थाले। "सभा बैठक" "सेवा" मा परिणत हुँदै गयो।

पदानुक्रमिक संरचनाले जरा लिन थालेपछि, "धार्मिक विशेषज्ञ" को विचार देखा पर्‍यो। यी परिवर्तनहरूको सामना गर्दै, कार्यशील ईसाईहरूलाई यो विकसित चर्चको संरचनामा फिट हुन समस्या भयो। उनीहरूका लागि उपहारहरू प्रयोग गर्ने ठाउँ थिएन। चौथो शताब्दीमा, चर्च पूर्ण रूपमा संस्थागत भइसकेको थियो।

जब यो भइरहेको थियो, धेरै मूर्तिपूजक वक्ताहरू र दार्शनिकहरू ईसाई बनिरहेका थिए। नतिजाको रूपमा, मूर्तिपूजक दार्शनिक विचारहरूले अनजानमा ईसाई समुदायमा आफ्नो बाटो बनाए। यी मध्ये धेरै मानिसहरू प्रारम्भिक क्रिश्चियन मण्डलीका धर्मशास्त्री र अगुवा बने। तिनीहरू "चर्चका पिताहरू" भनेर चिनिन्छन् र तिनीहरूका केही लेखहरू अझै पनि हामीसँग छन्।

यसरी, शुल्क लिएर भाषण दिने प्रशिक्षित पेशेवर वक्ताको मूर्तिपूजक धारणा सीधै ईसाई रक्तप्रवाहमा सर्यो। ध्यान दिनुहोस् कि "भुक्तानी शिक्षण विशेषज्ञ" को अवधारणा ग्रीसबाट आएको हो, हिब्रू होइन। हिब्रू शिक्षकहरूको चलन थियो कि तिनीहरूले पढाउनको लागि शुल्क नलिनको लागि व्यापार लिने।

कथाको नतिजा यो हो कि यी पूर्व मूर्तिपूजक वक्ताहरू (अहिले क्रिश्चियन बनेका)हरूले आफ्नो ग्रीको-रोमन वक्तृत्व कौशल ईसाई उद्देश्यका लागि प्रयोग गर्न थाले। तिनीहरूले आफ्नो आधिकारिक कुर्सीमा बसेर धर्मशास्त्रको पवित्र पाठलाई व्याख्या गर्थे, जसरी सोफिस्टले होमरको नजिकको पवित्र पाठको व्याख्या प्रदान गर्दछ। यदि तपाईं तेस्रो शताब्दीको मूर्तिपूजक उपदेशलाई चर्चका पिताहरू मध्ये एकले दिएको उपदेशसँग तुलना गर्नुहुन्छ भने, तपाईंले संरचना र शब्दावली दुवै एकदम समान भएको पाउनुहुनेछ।

त्यसोभए, क्रिश्चियन चर्चमा संचारको नयाँ शैली जन्मिएको थियो - एक शैली जसले पालिश गरिएको बयानबाजी, परिष्कृत व्याकरण, फूली वाक्ता र मोनोलोगलाई जोड दिन्छ। यो एक शैली थियो जुन मनोरञ्जन गर्न र वक्ताको वक्तृत्व कौशल देखाउन डिजाइन गरिएको

थियो। यो ग्रीको-रोमन बयानबाजी थियो। र त्यसमा प्रशिक्षितहरूलाई मात्र सभालाई सम्बोधन गर्न अनुमति दिइयो! (के यो परिचित सुनिन्छ?) एक विद्वानले यसलाई यसरी राखे: "क्रिस्चियन सन्देशको मूल घोषणा दुई-तर्फी कुराकानी थियो ... तर जब पश्चिमी संसारका वक्तृत्व स्कूलहरूले क्रिस्चियन सन्देशलाई पकन थाले, तिनीहरूले क्रिस्चियन प्रचारलाई धेरै फरक बनायो। वक्तृत्वले वार्तालापको ठाउँ लिन खोज्यो। वक्ताको महानताले यहुशुआ मोशियाचको अचम्मको घटनाको स्थान लियो।

एक शब्दमा, ग्रीको-रोमन उपदेशले भविष्यवाणी, खुला साझेदारी, र आत्मा-प्रेरित शिक्षालाई प्रतिस्थापित गर्यो। उपदेश चर्चका अधिकारीहरू, विशेष गरी विशपहरूको कुलीन विशेषाधिकार बन्यो। त्यस्ता मानिसहरूलाई बोल्ने तरिका सिक्नको लागि वक्तृत्वको स्कूलमा शिक्षा दिनुपर्थ्यो। यो शिक्षा बिना, एक क्रिस्चियनलाई परमेश्वरका मानिसहरूलाई सम्बोधन गर्न अनुमति थिएन। तेस्रो शताब्दीको सुरुमा, क्रिस्चियनहरूले आफ्ना प्रवचनहरूलाई homilies भनिन्, जुन शब्द ग्रीक वक्ताहरूले उनीहरूको प्रवचनका लागि प्रयोग गर्थे। आज, कसैले प्रचार गर्ने तरिका सिक्नको लागि होमिलिटिक्स भनिने सेमिनरी पाठ्यक्रम लिन सक्छ। होमिलिटिक्सलाई "विज्ञान, बयानका नियमहरू लागू गर्ने, जुन ग्रीस र रोममा फर्किन्छ" मानिन्छ।

अर्को तरिका राख्नुहोस्, न होमिलिज (उपदेश) न होमिलिटिक्स (उपदेश दिने कला) को ईसाई मूल छ। तिनीहरू मूर्तिपूजकहरूबाट चोरिएका थिए। अर्को प्रदूषित धाराले क्रिस्चियन विश्वासमा प्रवेश गर्यो र यसको पानीलाई हिलो बनायो। र त्यो धारा आज पनि चौथो शताब्दीमा जत्तिकै बलियो भएर बग्छ।

क्रिसोस्टोम र अगस्टिन

जोन क्रिसोस्टम आफ्नो समयका महान क्रिस्चियन वक्ताहरू मध्ये एक थिए। (क्रिसोस्टोमको अर्थ "सुनौलो मुख भएको।") कन्स्टान्टिनोपलले क्रिसोस्टोमले प्रचार गरेको जस्तो "यति शक्तिशाली, शानदार र स्पष्ट" उपदेशहरू कहिल्यै सुनेका थिएनन्। क्रिसोस्टोमको प्रचार यति सम्मोहक थियो कि मानिसहरू कहिलेकाहीं उहाँलाई राम्रोसँग सुन्न अगाडि तिर लाग्थे।

स्वाभाविक रूपमा वक्ताको ग्याब उपहारको साथ सम्पन्न, क्रिसोस्टमले चौथो शताब्दीको अग्रणी सोफिस्ट, लिबानियसको अधीनमा कसरी बोल्ने भनेर सिके। आफ्नो मृत्युशय्यामा, लिबानियस (क्रिसोस्टोमको मूर्तिपूजक शिक्षक) ले भने कि उनी आफ्नो सबैभन्दा योग्य उत्तराधिकारी हुने थिए "यदि ईसाईहरूले उसलाई चोरेका थिएनन्" (ह्याच, ग्रीक विचार र उपयोगको प्रभाव, 109)।

उहाँका भाषणहरू यति शक्तिशाली थिए कि उहाँका उपदेशहरू प्रायः मण्डलीको तालीले बाधित हुन्थे। क्राइसोस्टमले एक पटक भगवानको घरमा ताली बजाउन अयोग्य भनी निन्दा गर्दै उपदेश दिए। तर मण्डलीले प्रवचनलाई यति मन परायो कि उहाँले प्रचार गरिसकेपछि, तिनीहरूले जे भए पनि ताली बजाउँछन्। यो कथाले ग्रीक बयानबाजीको अतुलनीय शक्तिलाई चित्रण गर्दछ।

हामी क्रिसोस्टोम र अगस्टिन (३५४-४३०), दुवैलाई वक्तृत्वका पूर्व प्राध्यापकलाई क्रिस्चियन विश्वासको पल्पिट वक्तृत्व अंग र पार्सल बनाउनको लागि श्रेय दिन सक्छौं।, कविताहरू उद्धृत गर्दै, र श्रोताहरूलाई प्रभावित पार्ने कुरामा ध्यान केन्द्रित गरे। क्रिसोस्टमले जोड दिए कि "वक्तृत्वको शक्ति प्राप्त गर्न प्रचारकले आफ्नो प्रवचनमा लामो मेहनत गर्नुपर्छ।"

अगस्टिनमा, ल्याटिन उपदेश आफ्नो उचाइमा पुग्यो। ल्याटिन प्रवचन शैली ग्रीक शैली भन्दा धेरै तल पृथ्वी थियो। यो "सामान्य मानिस" मा केन्द्रित थियो र एक सरल नैतिक बिन्दुमा निर्देशित गरिएको थियो। Zwingli ले जोन क्रिसोस्टोमलाई प्रचारमा आफ्नो मोडेलको रूपमा लिनुभयो, जबकि लुथरले अगस्टिनलाई आफ्नो मोडेलको रूपमा लिनुभयो।" दुवै ल्याटिन र ग्रीक शैलीहरूमा पद-द्वारा-पद कमेन्टरी फारम साथै एक पाराफ्रेसिड रूप समावेश छ। यद्यपि, क्रिसोस्टोम र अगस्टिन वंशमा उभिए। ग्रीक सोफिस्टहरूको। तिनीहरूले हामीलाई पालिश क्रिस्चियन बयान दिए। तिनीहरूले हामीलाई "क्रिस्चियन" उपदेश दिए: सामग्रीमा बाइबलीय, तर शैलीमा ग्रीक।

कसरी उपदेशले चर्चलाई हानि पुऱ्याउँछ

पाँच शताब्दीको लागि सम्मानित भए तापनि, परम्परागत उपदेशले चर्चलाई धेरै तरिकामा नकारात्मक प्रभाव पारेको छ।

पहिले, प्रवचनले प्रचारकलाई चर्चको नियमित भेलाको उत्कृष्ट कलाकार बनाउँछ। नतिजाको रूपमा, मण्डलीको सहभागितालाई राम्रोसँग बाधा पुऱ्याइएको छ र सबैभन्दा खराबमा रोकिएको छ। उपदेशले मण्डलीलाई प्रचार केन्द्रमा परिणत गर्छ। मण्डली एक प्रदर्शन हेर्न मौन दर्शकहरूको समूहमा पतन हुन्छ। प्रचारकले आफ्नो प्रवचन दिँदा अवरोध गर्ने वा प्रश्न गर्ने ठाउँ छैन। उपदेशले ख्रीष्टको शरीरको कार्यलाई स्थिर र बन्दी बनाउँछ। यसले पल्पिटरहरूलाई हप्ता-हप्ता चर्च भेलामा प्रभुत्व जमाउन अनुमति दिएर एक नम्र पुजारीत्वलाई बढावा दिन्छ।

दोस्रो, उपदेशले प्रायः आध्यात्मिक विकासलाई रोक्छ। किनभने यो एकतर्फी मामला हो, यसले निष्क्रियतालाई प्रोत्साहित गर्दछ। उपदेशले मण्डलीलाई उद्देश्य अनुसार काम गर्नबाट रोक्छ। यसले आपसी मन्त्रीलाई निसास्छ। यसले खुल्ला सहभागितालाई असर गर्छ। यसले प्रभुका जनहरूको आत्मिक वृद्धिलाई थप नाक दुब्र मद्दत गर्छ।

क्रिस्चियनहरूको हैसियतमा, यदि तिनीहरू परिपक्व हुन चाहन्छन् भने तिनीहरूले काम गर्नुपर्छ (मर्कूस 4:24-25 र हिब्रू 10:24-25 हेर्नुहोस्)। हप्ता-हप्ता निष्क्रिय सुनेर कोही पनि बढ्दैन। वास्तवमा, नयाँ नियमको शिक्षाको एउटा लक्ष्य भनेको प्रत्येक सदस्यलाई काम गर्न लगाउनु हो (एफेसी ४:११-१६)। यो सभामा आफ्नो मुख खोल्न सदस्यहरूलाई प्रोत्साहित गर्नु हो (१ कोरिन्थी १२-१४)।

परम्परागत उपदेशले यो प्रक्रियामा बाधा पुऱ्याउँछ।

तेस्रो, उपदेशले गैरबाइबलीय पादरीहरूको मानसिकतालाई जोगाउँछ। यसले पादरीहरूमा अत्यधिक र रोगविज्ञान निर्भरता सिर्जना गर्दछ। प्रवचनले प्रचारकलाई धार्मिक विशेषज्ञ बनाउँछ - एक मात्र व्यक्ति जोसँग भन्नको लागि योग्य छ। अरू सबैलाई दोस्रो दर्जाको विश्वासीको रूपमा व्यवहार गरिन्छ - एक मौन प्यु वार्मर। (जब कि यो सामान्यतया आवाज छैन, यो नबोलेको वास्तविकता हो)"

ख्रीष्टको शरीरका अन्य अंगहरू मौन हुँदा पास्टरले कसरी सिक्न सक्छन्? मण्डलीले पास्टरबाट कसरी सिक्न सक्छ जब यसका सदस्यहरूले उहाँलाई भाषणको क्रममा प्रश्नहरू सोध्न सक्दैनन्? भाइबहिनीहरूलाई सभाहरूमा बोल्नबाट रोकियो भने तिनीहरूले कसरी एकअर्काबाट सिक्न सक्छन्?

उपदेशले "मण्डली" लाई टाढा र अवैयक्तिक दुवै बनाउँछ। यसले पास्टरलाई चर्चबाट आध्यात्मिक पोषण प्राप्त गर्नबाट वञ्चित गर्छ। र यसले मण्डलीलाई एकअर्काबाट आध्यात्मिक पोषण प्राप्त गर्नबाट वञ्चित गर्छ। यी कारणहरूका लागि, उपदेश सबैभन्दा ठूलो बाटो मध्ये एक हो- काम गर्ने पुजारीहरूको लागि अवरोध।

चौथो, सन्तहरूलाई सुसज्जित गर्नुको सट्टा, उपदेशले तिनीहरूलाई सीप बनाउँछ। "मन्त्रालयको कामको लागि सन्तहरूलाई सुसज्जित" गर्ने बारेमा मन्त्रीहरूले कति ठूलो स्वरमा डोन गर्छन् भन्ने कुराले फरक पार्दैन, सत्य यो हो कि हरेक हप्ता प्रचार गरिएको समकालीन उपदेशमा आध्यात्मिक सेवा र कार्यका लागि योवाका जनहरूलाई सुसज्जित गर्न थोरै शक्ति छ।

दुर्भाग्यवश, तथापि, धेरै प्रचारकहरू तिनीहरूलाई प्रचार गर्ने लतमा परेका छन् जसरी धेरै जना प्रभुका जनहरू उपदेशहरू सुन्ने लतमा छन्।

यसको विपरित, नयाँ नियम-शैलीको शिक्षाले सभालाई सुसज्जित गर्नुपर्छ ताकि यसले पादरीहरूको उपस्थिति बिना काम गर्न सक्छ।

पाँचौं, आजको उपदेश प्रायः अव्यावहारिक हुन्छ। अनगिन्ती प्रचारकहरूले आफूले अनुभव नगरेको कुरामा विशेषज्ञको रूपमा बोल्छन्। चाहे यो अमूर्त/सैद्धान्तिक, भक्तिपूर्ण/प्रेरणामूलक, माग/अवभावक, वा मनोरञ्जनात्मक/रमाइलो होस्, उपदेशले श्रोताहरूलाई प्रचार गरिएको कुराको प्रत्यक्ष, व्यावहारिक अनुभवमा राख्न असफल हुन्छ। यसरी, सामान्य उपदेश भनेको सुख्खा जमिनमा पौडी खेल्ने पाठ हो! यसको कुनै व्यावहारिक मूल्य छैन। धेरै प्रचार गरिएको छ, तर थोरै मात्र भूमि। यसको धेरै जसो फ्रन्टल लोभमा लक्षित छ। समकालीन pulpiterism सामान्यतया जानकारी प्रसारित गर्न र विश्वासीहरूलाई उनीहरूले सुनेका कुराहरू अनुभव गर्न र प्रयोग गर्न सुसज्जित गर्न असफल हुन्छ।

यस सन्दर्भमा, उपदेशले यसको साँचो पिता - ग्रीको-रोमन बयानबाजीलाई प्रतिबिम्बित गर्दछ। ग्रीको-रोमन बयानबाजी अमूर्तता मा नुहाइएको थियो। यसमा मनोरञ्जन गर्न र अरूमा प्रतिभाको विकास गर्नुको सट्टा प्रतिभा प्रदर्शन गर्न डिजाइन गरिएको फारमहरू समावेश थिए। समकालीन पालिश प्रवचनले हृदयलाई न्यानो बनाउन, इच्छाशक्तिलाई प्रेरित गर्न र दिमागलाई उत्तेजित गर्न सक्छ। तर यो विरलै टोलीलाई कसरी huddle छोड्ने देखाउँछ भने। यी सबै तरिकाहरूमा, समकालीन उपदेशले प्रतिज्ञा गरेको प्रकारको आध्यात्मिक वृद्धिलाई बढावा दिन यसको बिलिङ पूरा गर्न असफल हुन्छ। अन्तमा, यसले वास्तवमा चर्चको दरिद्रतालाई तीव्र बनाउँछ। उपदेश एक क्षणिक उत्तेजक जस्तै कार्य गर्दछ। यसको प्रभाव प्रायः अल्पकालीन हुन्छ।

इमानदार बनौं। त्यहाँ धेरै क्रिस्चियनहरू छन् जसले दशकौंदेखि उपदेश दिएका छन्, र तिनीहरू अझै पनि ख्रीष्टमा बच्चाहरू छन्। क्रिस्चियनहरू हप्ता-हप्ता प्रवचन सुनेर मात्र परिवर्तन हुँदैनन्। तिनीहरू YAHUAH सँग नियमित भेटघाटहरूद्वारा रूपान्तरित हुन्छन्। त्यसकारण सेवा गर्नेहरूलाई उहाँको बारेमा जानकारी नभएर योवाको प्रचार गर्न बोलाइन्छ। उनीहरूलाई आफ्नो सेवकाईलाई गहन रूपमा व्यावहारिक बनाउन पनि भनिन्छ। तिनीहरूलाई बोलाइएको वचनद्वारा मसीह प्रकट गर्न मात्र होइन, तर

उहाँलाई कसरी अनुभव गर्ने, जान्ने, पछ्याउने र सेवा गर्ने भनेर तिनीहरूका श्रोताहरूलाई देखाउन बोलाइन्छ। समकालीन उपदेशमा पनि प्रायः यी सबै महत्त्वपूर्ण तत्वहरूको अभाव हुन्छ।

यदि एक प्रचारकले आफ्ना श्रोताहरूलाई आफूले सेवा गरिरहेको जीवनको आध्यात्मिक अनुभवमा ल्याउन सक्दैन भने, उसको सन्देशको नतिजा अल्पकालीन हुनेछ। त्यसकारण, मण्डलीलाई कम pulpiteers र अधिक आध्यात्मिक सहजकर्ताहरू चाहिन्छ। मसीहको घोषणा गर्न सक्ने र प्रचार गरिएको उहाँलाई अनुभव गर्न योहुआहका जनहरूलाई कसरी परिचालन गर्ने भनेर जान्नेहरूको अत्यन्तै खाँचो छ। र यसको शीर्षमा, ईसाईहरूलाई उनीहरूको पारस्परिक सुधारको लागि यो जीवित मसीहलाई सभाको बाँकी सदस्यहरूसँग कसरी साझा गर्ने भन्ने निर्देशन चाहिन्छ।

फलस्वरूप, ईसाई परिवारलाई पहिलो शताब्दीको आपसी आग्रह र आपसी सेवकाईको अभ्यासको पुनर्स्थापना आवश्यक छ। नयाँ नियमको लागि यी दुई कुराहरूमा आत्मिक रूपान्तरण निर्भर छ।

हो, सभामा शिक्षा दिने वरदान छ। तर शिक्षा सबै विश्वासीहरूबाट आउनु पर्छ (१ कोरिन्थी १४:२६, ३१) साथै सिकाउनको लागि विशेष वरदान भएकाहरूबाट।

(एफिसी ४:११; याकूब ३:१)। जब हामीले शिक्षालाई परम्परागत उपदेशको रूपमा लिन र यसलाई व्यावसायिक वक्ताहरूको वर्गमा पठाउन अनुमति दिन्छौं तब हामी बाइबलीय सीमाहरू भन्दा बाहिर जान्छौं।

यसलाई लपेट्दै

के प्रचार गर्नु र प्रभुको वचन सिकाउनु धर्मशास्त्रीय हो? हो, बिल्कुल। तर समकालीन पल्पिट प्रवचन धर्मशास्त्रमा पाइने प्रचार र शिक्षाको बराबर होइन।

यो पुरानो नियम, यहुशुआको सेवकाई, वा आदिम सभाको जीवनमा फेला पार्न सकिँदैन।" - अझ के हो भने, शाऊलले आफ्ना ग्रीक धर्मान्तरितहरूलाई भने कि उनले आफ्ना मूर्तिपूजक समकालीनहरूको सञ्चार ढाँचाबाट प्रभावित हुन अस्वीकार गरे (१ कोरिन्थी १:१७,२२; २:१-५)।

तर १ कोरिन्थी ९:२२-२३ (एनएलटी), जहाँ शाऊल भन्छन्, "म सबैसँग साझा आधार खोज्ने प्रयास गर्छु, कसै-कसैलाई बचाउन सक्दो प्रयास गर्छु" भन्ने कुरा के हो? हामी तर्क गर्छौं कि यसले साप्ताहिक उपदेशलाई सबै उपासना जमघटहरूको केन्द्रबिन्दु बनाउन समावेश गर्दैन, जसले विश्वासीहरूको रूपान्तरण र पारस्परिक उन्नतिलाई बाधा पुऱ्याउँछ।

उपदेश ग्रीक वक्तृत्वको गर्भमा परिकल्पना गरिएको थियो। यो क्रिश्चियन समुदायमा जन्मिएको थियो जब मूर्तिपूजकहरूले ईसाईहरूलाई सभामा बोल्ने आफ्नो भाषण शैलीहरू ल्याउन थाले। तेस्रो शताब्दीसम्ममा, ईसाई नेताहरूले उपदेश दिनु सामान्य भयो। चौथो शताब्दीमा यो सामान्य भयो।

ईसाई धर्मले आफ्नो वरपरको संस्कृतिलाई अवशोषित गरेको छ। जब तपाईंको पादरीले आफ्नो पवित्र उपदेश दिनको लागि आफ्नो पादरी लुगा लगाएर आफ्नो व्यासपीठमा चढ्छन्, उहाँले अनजानमा पुरातन ग्रीक वक्ताको भूमिका खेल्दै हुनुहुन्छ।

यद्यपि, यस तथ्यको बावजूद समकालीन उपदेशमा यसको अस्तित्वलाई समर्थन गर्न बाइबलीय योग्यताको एक टुक्रा छैन, यो वर्तमान समयका अधिकांश ईसाईहरूको नजरमा अनालोचनात्मक रूपमा प्रशंसा गरिँदैछ। यो क्रिश्चियन दिमागमा यति सम्म गाँसिएको छ कि धेरैजसो बाइबल-विश्वास गर्ने पास्टरहरू र सामान्य मानिसहरूले तिनीहरूले सरासर परम्पराको बाहिर गैरशास्त्रीय अभ्यासलाई पुष्टि र निरन्तरता दिइरहेका छन् भनेर देख्न असफल भएका छन्। उपदेश स्थायी रूपमा सम्मिलित भएको छ।

हामीले समकालीन उपदेशको बारेमा पत्ता लगाएका सबै कुरालाई ध्यानमा राख्दै, यी प्रश्नहरूलाई विचार गर्नुहोस्:

एक जना मानिसले प्रवचन प्रचार गर्दा कसरी प्रभुको वचनप्रति वफादार भई उपदेश दिन सक्छ? र कसरी एक क्रिश्चियनले निष्क्रिय रूपमा प्यूमा बसेर सबै विश्वासीहरूको पुजारीत्व पुष्टि गर्न सक्छ जब ऊ निष्क्रिय रूपमा प्यूमा बसिरहेको छ? यसमा अझ राम्रो बिन्दु राख्नको लागि, तपाईं कसरी सोला धर्मशास्त्रको प्रोटेस्टेन्ट सिद्धान्त ("धर्मशास्त्रद्वारा मात्र") लाई समात्ने दाबी गर्न सक्नुहुन्छ र अझै पल्पिट प्रवचनलाई समर्थन गर्नुहुन्छ?

एकजना लेखकले यति स्पष्ट रूपमा भनेका छन्, "उपदेश, व्यवहारमा, आलोचनाभन्दा परको छ। यो आफैमा अन्त्य भएको छ, पवित्र - 'पुरुषहरूको परम्परा' को लागि विकृत श्रद्धाको उपज ... यो अनौठो रूपमा असंगत देखिन्छ। बाइबललाई 'विश्वास र अभ्यासका सबै मामिलामा सर्वोच्च मार्गदर्शक' भन्ने दाबी गर्ने सबैभन्दा बढी तर्क गर्नेहरू आफ्ना पुर्खाहरूका 'भटेका कुण्डहरू' को पक्षमा बाइबलीय विधिहरूलाई अस्वीकार गर्नेहरूमध्ये पहिलो हुन् (यर्मिया। २:१३)।"

के त्यहाँ साँच्चै चर्चको कोरलमा उपदेश जस्तै पवित्र गाईहरूको लागि कुनै कोठा छ? हिब्रू धर्मशास्त्र को हिब्रू समझ को प्रचार; क्रिश्चियन उपदेश कहाँबाट आयो?

स्रोतहरू

- मूर्तिपूजक ईसाई धर्म? हाम्रो चर्च अभ्यासको जरा अन्वेषण गर्दै, फ्रान्क भियोला र जर्ज बर्ना, 1998, टिन्डेल हाउस पब्लिशिङ, इंक।
- के वास्तविक विधर्मीहरू कृपया खडा हुनेछन्? तेस्रो संस्करण, डेभिड बर्कोट 1989, स्क्रोल प्रकाशन, एम्बर्सन, PA
- शालोम इन्स्टिट्युट अफ द साउथ प्यासिफिक - हिब्रू धर्मशास्त्रको हेब्राइक समझलाई बढावा दिँदै; क्रिश्चियन उपदेश कहाँबाट आयो? <http://webdesign97.tripod.com/shalominstitutepromotinghebrewunderstandingofscripture/id40.html>
- के मेरो चर्च साँच्चै नयाँ नियमको चर्च हो? डेरिल एम. एर्केल (1994)
- विश्वासको "समूह" अभिव्यक्तिहरूमा को सक्रिय छ? George Barna barna.org/faith-spirituality/400-who-is-active-in-group-expressions-of-faith-barna-study-examines-small-groups-sunday-school-and-house-churches
- साधारण चर्च (Wikipedia.org/wiki/simple_church)